

မြသန်းတင့်

၆၆

အပိုင်း (၁)

၁

မောင်မောင်လတ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာကာ မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အကြောအခြင်တွေကို ညစ်ထုတ်နေလေသည်။ လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ခုနစ်နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ဝါးခနဲသမ်းဝေကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်လေသည်။

သူ အိပ်နေသော နေရာမှာ သူ့ဇနီးနှင့် အတူ အိပ်နေကျ အိပ်ခန်းထဲက နှစ်ယောက်အိပ် ကျွန်း ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်တွင် ဖြစ်၏။ သုံးမတ်လုံး ခန့်ရှိ ကြိမ်လုံးကြီးများကို ဘောင်ခတ်၍ ခွေကာ ကူရှင်ကြီးများ ခံ၍ ထားသော ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် မောင်မောင်လတ်သည် ခေါင်းအုံးမရှိ၊ စောင်မရှိဘဲ တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်၊ ဘိုးတိုင် အနက်၊ သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရှူးဖိနပ်တို့ ကိုလည်း မနေ့ညက အတိုင်း ဝတ်လျက်သား တွေ့ရသည်။ ကုတ်အင်္ကျီက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပုံလျက်သား ရှိနေပေသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် အိပ်ခနဲ နေအောင် လှိမ့်လိုက်ပြီး တစ်ရေးလောက် အိပ်မည်ဟု မှန်းလိုက်ပြန်သည်။ သူသည် အပြာနု ဖဲစပေါ်တွင် ပန်းခက်တွေ ထိုးထားသည့် ဆိုဖာ မှီအုံးကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် အိပ်လို့ ကား မ

ပျော်တော့ပေ။

အိပ်ခန်းထဲသို့ မရောက်ဘဲ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဘယ်ပုံရောက်ခဲ့သည် ကို ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိ၏။ မနေ့ညက မီးရထားဟိုတယ်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦး အမေရိကသို့ ပညာသင်သွားမည်ဖြစ်၍ ကပွဲတစ်ခု ရှိရာ ထိုကပွဲတွင် မောင်မောင်လတ်သည် အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ခဲ့သည် ။ မိန်းမ တွေနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲ၍ ကခဲ့သည် ။ သည် မျှလောက်ကိုသာ မှတ်မိတော့သည် ။ ဘယ်လိုအမ်ပြန်ရောက်လာသည် ကိုမူ စဉ်းစား၍ မရတော့ပေ။

မှန်ပြတင်းကို ကာထားသည့် ခန်းဆီးများကြားမှ နေရောင်သည် အခန်းထဲသို့ ဖြာကျလာ၏။ သည် တော့မှ မောင်မောင်လတ်သည် ဗြုန်းခနဲ ပြန်၍ ပက်လက်လှန်လိုက်သည် ။ နောက် လက်နှစ်ဖက် ကို ဆန့်တန်း၍ ကမ်းပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အနားတွင် ဘယ်သူမှ မရှိပေ။ သူနှင့် ခင်ရီရီတို့ ၏ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ခုနစ်လုံးလုံး မောင်မောင်လတ်သည် အိပ်ရာက ဘယ်တော့မှ ကိုယ်တိုင် မထ ခဲ့ဖူးပေ။ သူက လက်များ ဆန့်တန်း၍ ကမ်းပေးလိုက်သည် နှင့် ချစ်ဇနီး ခင်ရီရီသည် ကမ်းလာသော လက်များကို ဆွဲကာ သူ့ကို အိပ်ရာမှ ဆွဲထူမြဲ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ အနားတွင် ချစ်ဇနီး ခင်ရီရီလည်း မရှိပေ။

သည် တော့မှ မောင်မောင်လတ်သည် အိပ်ခန်းထဲက ကျွန်းခုတင်ကြီးပေါ်တွင် ချစ်ဇနီး ခင်ရီရီ နှင့် အိပ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်တွင် စောင်မရှိ၊ ခေါင်းအုံးမရှိ၊ အဝတ်အစား လဲခြင်းမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်နေသည့် အဖြစ်ကို အမှတ်ရလာသည် ။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အမှတ်ရသည် နှင့် မောင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာသည် ညိုမှိုင်းကာ မျက်မှောင်ကြီး ချိုထားလိုက်သည် ။

မောင်မောင်လတ်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီးအဖြစ်အပျက် များကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိသည်။ သူနှင့်ချစ်ဇနီး ခင်ရီရီတို့ ရန်ဖြစ်ကြသည် ကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူတွေးမိလာသည်။

“ငါ့ကိုတော့ ရီက ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ ဒါတွေဟာ ငါ့အပြစ်တွေချည်းပဲ၊ ငါ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာတွေ၊ ငါ့ကြောင့် ...”

မောင်မောင်လတ်သည် စိတ်ထဲတွင် ရွတ်ဆိုရင်း သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်က မောင်မောင်လတ်နှင့် ခင်ရီရီတို့ သည် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ မောင်မောင် လတ်သည် အိမ်တွင် ကလေးများအား စာသင်ပေးနေသည့် ကပြား ဆရာမကလေးနှင့် ပလူးပလဲ လုပ်နေသည် ကို ခင်ရီရီ တွေ့သွားသည့်နောက် လင်မယားနှစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စကားများ ခဲ့ ကြသည်။

ခင်ရီရီက သည် လောက်သစ္စာမဲ့သည့် ယောက်ျားနှင့် မပေါင်းနိုင်တော့ပါဟု ငိုကြွေးချက်မနှင့် ဆိုသည်။ လင်မယား ရန်ဖြစ်သည် မှာ သုံးရက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုတိုင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ သုန်သုန်မှုန်မှုန် လုပ်နေကြသည်။

သူတို့ လင်မယားကိစ္စမှာ အစေခံများက အစ အားလုံး သိနေကြသဖြင့် ဘယ်သူမှ စကား ဟဟ မပြောရဲဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေကြလေသည်။ သည် အတိုင်း ဆိုပါက မောင်မောင်လတ်နှင့် ခင်ရီရီတို့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေခြင်းသည် ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိပါဦးမည်နည်း။

ခင်ရီရီသည် ရန်ဖြစ်ပြီး ကတည်းက မောင်မောင်လတ်ကို မျက်နှာချ

င်းမဆိုင်တော့ဘဲ မင်္ဂလာ တံခါးရှေ့ရှိ သူ့မိဘများ အိမ်သို့ ကလေးတွေ ကိုပါ ခေါ်သွားပြီး တစ်နေ့လုံး သွားနေသည်။ ညကျမှ ပြန်လာကာ အခန်းတံခါးကို အတွင်းကပိတ်၍ အိပ်နေတတ်သည်။ ကလေးများမှာ အကွပ်အထိန်း မရှိ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ဒရိုင်ဘာ လင်မယားနှင့် ထမင်းချက် လင်မယားတို့ ကလည်း ရန်ဖြစ်နေကြသည် မှာ တစ်အိမ်လုံး ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ ပေတည်း။

ရန်ဖြစ်သည့် နေ့က မောင်မောင်လတ်သည် မီးရထား ဟိုတယ်တွင် ဝိစကီနှစ်ခွက်လောက် သောက်ပြီး ခင်ရီရီနှင့် ကလေးတွေ စားရန် ခရုခေါက်ဆွဲကြော် လေးထုပ် ဝယ်လာခဲ့သည်။ ကားကို ဂိုထောင်ထဲသို့ အသွင်းခိုင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခင်ရီရီသည် တစ်ကိုယ်လုံး မွေးကြိုင်အောင် ခြယ်သကာ သူ့ကို တံခါးဝမှ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့တော့ တိုက်ရှေ့ က ဘိလပ်တံခါးမှာ ပိတ်ထားကာ သော့ခလောက်ကြီး ခတ်ထားသည်။ အစေခံမလေးက လာဖွင့်ပေးတော့မှ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကာ ခင်ရီရီကို လိုက်ရှာသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ ခင်ရီရီသည် အိပ်ခန်းထဲ က ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက် ငိုနေသည် ကို တွေ့ရ၏။ ခင်ရီရီ လက်ထဲတွင် တော့ ဆရာမက မောင်မောင်လတ်ထံသို့ ပေးသော စာရွက်ပြာကလေး။

“ဒါက ဘာလဲ”

မောင်မောင်လတ်သည် အိပ်ရာပေးတွင် မှောက်၍ တနှုံနှုံ ငိုနေသော ခင်ရီရီကို ချောမည် အပြုတွင် ခင်ရီရီက အော်လိုက်၏။ ခင်ရီရီ၏ အသံမှာ တင်းမာလှသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ဒေါသ ကြောင့် ဝင်းဝင်း တောက်နေ၏။

သည့်နောက်တော့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြသည် မှာ တ

စံအိမ်လုံး စီစဉ်သွား သည် ။ မောင်မောင်လတ်သည် အမှန်ကိုဖွင့်၍ ဝန်ခံကာ ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ရမည့်အစား “ဘူး” ကွယ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အပြင်းအထန် ကာကွယ်သည် ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိထားလျက်နှင့် မောင်မောင်လတ်က ဇွတ်ငြင်းသောအခါ ပို၍ ဒေါပွလာ၏။ နဂိုက စိတ်ထက်ရသည့်အထဲတွင် လင် ယောက်ျား၏ သစ္စာမဲ့ပုံကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိထားလျက်က ဇွတ်အတင်း ခံငြင်းနေသည် ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် ယမ်းအိုးလို ပေါက်ကွဲထွက်လာကာ အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်က ဆေးလိပ်ပြာခွက်ဖြင့် လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်သည် ။ အရှောင်ကောင်း၍ မောင်မောင်လတ်တွင် အထိအခိုက်မရှိခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သည် ကတည်းက ခင်ရီရီသည် မောင်မောင်လတ်နှင့် စကားလည်း မပြော၊ မျက်နှာချင်းလည်း မဆိုင်ဘဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည် ။

ချမ်းမြေ့သာယာသော အိမ်ထောင်များ တွင် မူ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် ထောင့်တိုင်းမှ ပေါ်လာတတ် ၍ ချမ်းမြေ့သာယာခြင်း မရှိသော အိမ်ထောင်တိုင်းမှာ ကား စိတ်ဆင်းရဲခြင်းသည် ထောင့်တိုင်းမှ ပေါ်လာတတ်ပေသည် ။

“ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရ ကောင်းမလား၊ သူ့မိဘတွေ အိမ်ခေါ်သွားပြီး ရှင်းပြရရင် ကောင်းမလား”

မေးခွန်းများ သည် မောင်မောင်လတ်၏ ဦးနှောက်ကို တဒေါက်ဒေါက် တီးခေါက်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှ အဖြေမရပေ။

မောင်မောင်လတ်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စားပွဲပေါ်ရှိ ယွန်းစီးကရက်ဘူးထဲက စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဆွဲ၍ ဖွာရှိုက်နေလေသည် ။

မောင်မောင်လတ်သည် စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လှန် စစ်ဆေးနေမိသည်။ ။ တကယ်ဆိုတော့ သူ့ကိစ္စသည် ခင်ရီရီအဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ခွင့်လွှတ်စရာ မကောင်းသည် မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ သူ့အပြစ်ကို သူလည်း ဖော့၍ မတွက်ချင်ပေ။ သူ့အပြစ်သည် သူ့လို အလွှာမှ သာမန် ယောက်ျားတို့ မှားရိုးမှားစဉ် ကိစ္စတစ်ရပ်ဟု လည်း သူ့ကိုယ်သူ မလိမ်ချင်ပေ။ သူ့လို ခံညား၍ ကျက်သရေရှိသော အသက် ၃၀ မျှသာရှိသေးသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူ့ထက် တစ်နှစ်မျှ သာ ငယ်၍ ကလေးသုံးယောက်၏ မိခင် ခင်ရီရီလို မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်စဲ ကွာရှင်းကြဖို့ ရန်ကလည်း မဖြစ်နိုင်သေးပေ။

တကယ်ဆိုတော့ ခင်ရီရီသည် နုနယ်ချောမောတုန်းဖြစ်၍ ရင့်ကျက်သော အလှ၏ သရဖူကို ဆောင်းထားဆဲ အရွယ် ဖြစ်၏။ ယခုလို အိမ်ထောင်ရေးနှင့် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ ပေါ်ပေါက်လာ ခြင်းမှာ ဘယ်သူ့အပြစ်မှ မဟုတ်။ လှပနုနယ်သော ခင်ရီရီကို ကျောခိုင်းကာ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ပြုသော သူ့အပြစ်သာ ဖြစ်၏။ ခင်ရီရီ မသိအောင် ဖုံးကွယ်ခြင်း မပြုနိုင်သော သူ့အပြစ်သာ ဖြစ်၏။ သူ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်နေကြောင်း ခင်ရီရီ သံသယဖြစ်နေသည် ကို လုံးဝမသိသော သူ့အပြစ် သာ ဖြစ်လေ၏။

မောင်မောင်လတ်သည် သူ့အပြစ်ကို သူ့တွေးမိကာ ခင်ရီရီနှင့် ကလေးတွေကို သနားလာ သည် ။ သို့သော် ဖြစ်ပြီးသားမို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပြီ။ အကောင်းဆုံးမှာ အဖြစ်အပျက်တွေကို မေ့ပစ်လိုက်ရန်သာ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် မောင်မောင်လတ်သည် လေကို အားရပါးရ

ရှုရှိုက်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

စားပွဲပေါ်က အစေခံခေါ်သည့် ခေါင်းလောင်းကလေးကို နှိပ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

အစေခံ ဖိုးရွှေ ရောက် လာလေသည်။ ။ ဖိုးရွှေသည် မောင်မောင်လ တတ်၏ အိမ်တွင် အစေခံ လည်း ဟုတ်၏။ မောင်မောင်လတ်၏ ရုံးတွင် မင်းစေ လုလင်လည်း လုပ်လေသည်။ ။ ဖိုးရွှေသည် လုံချည်၊ အင်္ကျီများ နှင့် ကြေးနန်းစာတစ်စောင်ကို ကိုင် လာလေသည်။ ။

“ရုံးတွေ အလုပ်တွေ ပါလာသေးသလားဟေ့”

မောင်မောင်လတ်က ဖိုးရွှေ လှမ်းပေးလိုက်သော ကြေးနန်းစာအိတ် ကို ဖွင့်ရင်း မေးလိုက် သည်။ ။

“ဆရာ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပါတယ် ဆရာ”

မောင်မောင်လတ်သည် သံကြိုးစာအိတ်ထဲမှ စာရွက်ကို ဖွင့်ကာ ကောက်ဖတ်လိုက်သည်။ ။ သူ့မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားသည် ဟု ထင်ရ ပေ၏။

“ဖိုးရွှေရေ၊ မမ မနက်ဖြန် ရောက်လိမ့်မယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဖိုးရွှေက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ကိုယ်ကို ယို့၍ ပြော၏။

မမ ရောက်လာလျှင် သူ့ဆရာ လင်မယား၏ ပြဿနာမှာ ပြေလည် သွားနိုင်ဖွယ် ရှိသည် ထင် လေ၏။

“မမ တစ်ယောက်တည်းလား ဆရာ၊ မင်းကြီး ပါဦးမလား”

“ကြေးနန်းထဲမှာ တော့ သူတစ်ယောက်တည်း လာမယ်လို့ ဆိုတာပဲ၊

မင်း မမရီဆီကို သွားပြီး အခန်းတစ်ခန်း ပြင်ထားဖို့ ပြောချည်”

“မမရီ”

ဖိုးရွှေက အံ့အားသင့်သလို ပြောလိုက်ပြီးမှ အရှိတ်သတ်ကာ ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေ၏။

“ရော့ ရော့၊ ကြေးနန်း စာရွက်ကိုလည်း ယူသွားပြီး ပြလိုက်၊ သူ ရှင်း ခိုင်းတဲ့ အခန်းကို ရှင်းပေးလိုက်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မနိုင်ရင် အေး ရှင်တို့ လင်မယားကို ခေါ်”

ဖိုးရွှေသည် ကြေးနန်းစာရွက်ကို ကိုင်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည် ။ မောင်မောင်လတ် မှာ ပြတင်းပေါက်တွင် စီးကရက်ကို ဖွာလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ခဏကြာလျှင် ကြေးနန်းစာရွက်ကို ကိုင်လျက် ဖိုးရွှေ ဆင်းလာသည် ။

“မမရီက သူ့တပ်မင်းကတော်တို့ အိမ် အလည်သွားမလို့ တဲ့ ၊ ဆရာ ဘာသာ စီစဉ်ဖို့ ...”

ဖိုးရွှေသည် ရှေ့ဆက်မပြောရဲဘဲ စကားကို ရပ်ထားလိုက်သည် ။ သူ့ ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့စိုက်၍ ထား၏။

“ဒါဖြင့် အပေါ်ထပ်က အခန်းတစ်ခန်းကို ရှင်းထားလိုက်၊ ဪ ဖိုး ရွှေ၊ ငါ ရေချိုးချင် တယ်”

ဖိုးရွှေက မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ ဆပ်ပြာခွက် စသည် တို့ ကို အဆင်သင့် ပြင်ပေးလေလျှင် မောင်မောင်လတ်သည် အောက်ထပ်ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။

ရေချိုးခန်း နံရံကို ပြောင်လက်သော ကြွေရည်သုတ် အီတာလုံ ကျောက်ပြားများ စီ၍ ထားပြီး ကြွေလုံ အထက်တွင် မှန်တစ်ချပ် ချိတ် ဆွဲထားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြွေအင်တုံကြီးထဲတွင် မူ ဖိုးရွှေ အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားခဲ့သောကြောင့် ရေမှာ ပြည့်လျှံနေသည်။ ။

မောင်မောင်လတ်သည် ဝက်မှ င် ဘီးတောင့်ကို ယူ၍ မုတ်ဆိတ် ရိတ်ရန် ဆပ်ပြာဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီး မုတ်ဆိတ် ရိတ်နေသည်။ ။ မှန်ထဲမှ သူ့မျက်လုံးများ သည် သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်နေသည် ဟု ထင်ရသည်။ ။ သူ့အပြစ်ကို သူ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။ ။ သို့ရာတွင် ခင်ရီရီမှာ စိတ်ဆတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။ စိတ်ဆိုးမိလျှင် တော်တော်နှင့် မပြေတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ ခင်ရီရီက ခွင့်လွှတ်အောင် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရအောင် ဖြစ်နေပေ သည်။ ။

မုတ်ဆိတ် ရိတ်ပြီးသွားသဖြင့် သူ့ပါးပြင်နှင့် မေးဖျားမှာ စိမ်းဖန့်ဖန့် ဖြစ်နေ၏။ မောင်မောင်လတ်သည် ချောပြောင်နေသော ပါးပြင်နှင့် မေးဖျားကို လက်ဖဝါးများ ဖြင့် ပွတ်တိုက် စမ်းသပ်ပြီး၍ ပြောင်လောက်ပြီ ဟု စိတ်ချရတော့မှ ကြွေလုံကြီးထဲသို့ ဆင်း၍ ရေကို စိမ်နေလိုက် သည်။ ။

၃

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါတွင် ဖိုးရွှေသည် သူ့အဝတ်အစားများကို အသင့်ယူ လာပြီး ဖြစ်၏။ မောင်မောင်လတ်သည် တိုက်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပင် အဝတ်အစားများကို လဲလိုက် သည်။ ။ ရုံးတက်ချိန် နီးပြီဖြစ်၍ စာခြင်းကို အဆင်သင့် လုပ်ထားရန်နှင့် ကား ထုတ်ထားရန်တို့ ကို ဖိုးရွှေအား တစ်ဆက်တည်း ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ရှုပ်အင်္ကျီ၊ သက္ကလတ် ဘောင်းဘီ မီးခိုးရောင်၊ ကုတ်အင်္ကျီ မီးခိုးရောင်တို့

ကို ဝတ်လိုက်ပြီး လည်စည်းကို စည်းနေသည်။ ။

အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ထမင်းစားခန်းထဲ တွင် ခင်ရီရီကိုလည်း မတွေ့ကရ၊ သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မတွေ့ရပေ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် နံနက် ကော်ဖီသောက်ချိန်၊ ထမင်းစားချိန်ဆိုလျှင် ထမင်းစားခန်းထဲ သားအမိ သားအဖတစ်တွေ တစ်သိုက် တစ်ဝန်းကြီး ရှိကြစမြဲ ဖြစ်၏။

မှန်မီရီပေါ်တွင် ဆင်စွယ် ခွေ၍ တပ်ထားသည့် မောင်းကလေးကို အစေ့တစ်ယောက်က တီးလိုက်သည် နှင့် မောင်မောင်လတ်၊ ခင်ရီရီနှင့် ကလေးတွေကို စာသင်ပေးသော ဆရာမလေးနှင့် တကွ ကလေးများ ပါရောက်လာကြကာ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်လေ့ ရှိကြသည်။ ။

ယခုတော့ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ မောင်မောင်လတ်တစ်ယောက်တည်း ဟာ၍ နေသည်။ ။

မောင်မောင်လတ်သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ထမင်းစားခန်းကြီးကို မြင်လိုက်ရ သဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသလိုတော့ ရှိလေသည်။ ။ ခင်ရီရီသည် သူနှင့်မတွေ့အောင် တမင်ရှောင်နေ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် စိတ်ပြေနေရာက ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်လာကာ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ။ စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီကရား၊ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်၊ ပေါင်မုန့်လွှာများ ထည့်ထားသော ပန်းကန်၊ ထောပတ်ထည့်သည့် ငွေအစ်၊ ဓားနှင့်ခက်ရင်းအစုံ၊ မကျက်တကျက် ကြော်ထားသော ကြက်ဥကြော် လေးလုံး၊ သစ်တော်သီးနှင့် ငှက်ပျောသီး သုံးလေးလုံး ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ပြား များကို တွေ့ရသည်။ ။

မောင်မောင်လတ်သည် စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာ ရှိသည် နှင့် ရုံးစာခြင်းနှင့် သူ့အတွက် ရောက် နေသော စာများကို ဖိုးရွှေအား အယူခိုင်းလို

က်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်း ဖတ်နေသည် ။ စာတစ်စောင် မှာ မတ္တရာမှ ဆန်စက်ပိုင် တစ်ဦးထံမှ စာဖြစ်သည် ။ ထိုစာမှာ ခင်ရီရီဘက်မှ အမွေရသော မတ္တရာ တစ်ဝိုက်မှ လယ်များကို သူ့အား ရောင်းပါရန် ရေးလိုက်သော စာ ဖြစ်၏။

ခင်ရီရီသည် မတ္တရာဘက်တွင် လယ်ယာမြေ ဧက ငါးရာလောက်ကို အမွေများ ရ လိုက်လေ သည် ။ သို့ရာတွင် အစိုးရ၏ လယ်ယာမြေ ပြည်သူပိုင် ပြုလုပ်ရေး ဥပဒေကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူပုန်များကြောင့် လည်းကောင်း သီးစားခ မရသည် မှာ ကြာလှပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ကလည်း ခေတ်ပညာတတ်များ အဖြစ် ကြီးပြင်းလာကြပြီး အစိုးရ အရာရှိကြီးများ ဖြစ်နေပေရာ လယ်မြေ ကိစ္စကို ရောင်းပစ်ချင်သည် မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးနှင့် အစိုးရ၏ လယ်ယာမြေ ပြည်သူပိုင် ပြုလုပ်ရေး ဥပဒေကြောင့် ဝယ်သူမရှိခဲ့ဘဲ သည် အတိုင်းပင် ပစ်ထားခဲ့ရသည် ။ ယခု မတ္တရာဆန်စက်ပိုင်ရှင်က လယ်မြေများကို ဝယ်ရန် စကားကမ်းလှမ်းလာသည် ကို တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်နေပေသည် ။ ယခုလို မြေရှင် အများ အပြား မြေယာတွေ ကို စွန့်လွှတ်နေရသော အချိန် တွင် ဘာစိတ်ကူးနှင့် ဝယ်သည် ကို စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေသည် ။

ဦးမေ ၁၀၀ မေ ၁၀၀ လ တ် မှာ အစိုးရအရာရှိကြီးဖြစ်နေသည့်ပြင် လယ်များကို ဂရုစိုက်ချိန် မရဟု သိရသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ကမ်းလှမ်းခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ယခုကဲ့သို့ သီးစားခ မရဘဲ စွန့်ပစ်ထား သည့် အတူတူ သင့်လျော်သော နှုန်းရလျှင် ရောင်းလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည် ။ အကယ်၍ ရောင်းမည်ဆိုပါက စကားပြောဆိုရန် ကျွန်တော် မန္တလေးသို့ ဆင်းလာပါမည်။

မောင်မောင်လတ်သည် စာကိုသေချာစွာ ဖတ်နေ၏။ လယ်များကို ဈေးချောင်ချောင်နှင့် ရလိမ့်မည်အထင်ဖြင့် ရေးလိုက်သော စာဖြစ်သည် ။ အမှန်ကတော့ မောင်မောင်လတ်တို့ ကလည်း မတ္တရာ တစ်ပိုက်မှ လယ်မြေများကို ရောင်းချင်နေသည် မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၏။ သူတို့ စိတ်ကူးမှာ မတ္တရာ ဘက်မှ လယ်ကို အစိုးရက ပြည်သူပိုင် မသိမ်းမီ အလျင်အမြန် ရောင်းချပစ်လိုက်ကာ ခင်ရီရီအမည် ဖြင့် ညီအစ်မတစ်တွေ စုပေါင်းကာ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခု လုပ်လိုသည် ၊ သို့မဟုတ် သွင်းကုန်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု လုပ်လိုသည် ၊ သို့မဟုတ် ခင်ရီရီ၏ ဖခင်ကြီး လုပ်နေသော မုပ္ပလင် ဘက်မှ ကွာရီထဲတွင် ရှယ်ယာထည့်လိုသည် ။

သို့ရာတွင် ယခု လောလောဆယ် အချိန်၌ မောင်မောင်လတ်နှင့် ခင်ရီရီတို့ စိတ်ဆိုးမပြေ၊ ပြန်ပေါင်း မထုပ်သေးသမျှတော့ သည် အကြောင်းတေါ်ကို စဉ်းစားနိုင်မည် မဟုတ်သေးပေ။ သည် စာ ကို ပြ၍ ခင်ရီရီနှင့် စေ့စပ်ရေးစကား ပြောကြလျှင်လည်း သည် ယုန်မြင်၍ သည် ချုံထွင်သည် ဟု အထင်ရောက် ခံရမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည် ။ ထို့ကြောင့် သည် ကိစ္စကို စိတ်ကူးထဲ မထည့်နိုင်သေးဘဲ ဘေးဖယ်ထားလိုက်ရသည် ။

စာတွေကို ဖတ်ပြီးနောက် စာခြင်းထဲက ရုံးစာတွေကို ကောက်ဖတ်လိုက်သည် ။ တစ်စောင်မှာ မြို့နယ်တစ်ခုမှ တောင်သူလယ်သမား အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ ခေါင်းဆောင်တစ်စုက လယ်သမား များအား ထုတ်ပေးသည့် အမတ်ကြေးငွေများကို ဖြတ်စားသည့် အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် ဖြစ်သည် ။

နောက် တစ်စောင်မှာ ပုသိမ်ကြီး-မန္တလေး ပြည်တော်သာလမ်း ဖောက်လုပ်ရေးနှင့် ပြည်တော် သာ ကျောင်းများ ဆောက်လုပ်ရေးအတွက် တင်သွင်းသော လျှောက်လွှာ ဖြစ်သည် ။

မောင်မောင်လတ်သည် စာများကို အောက်မှ မှတ်ချက်များ ရေးကာ ကော်ဖီကို ဆက်၍ သောက်နေ၏။ ကော်ဖီသောက်ရင်း လက်ဝဲသတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည် ။

သတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းက နု-အက်တလီ စာချုပ်တွင် စီးပွားရေးမလွတ်လပ်မှုများ ပါဝင်ကြောင်း၊ အီးစီအေ၊ တီစီအေနှင့် ကိုလံဘို စီမံကိန်းများ သည် အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှတို့ က စီးပွားရေးနယ်ပယ်များကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားရေးအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးသော စာချုပ်များ ၊ စီမံကိန်း များ သာဖြစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးတွင် ဗြိတိသျှဘဏ်များက လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားသဖြင့် တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင်တို့ ပျက်ပြားလာကြောင်း၊ ဗြိတိသျှဘဏ်များကြောင့် မြန်မာ့ငွေကြေးစနစ်တွင် အကျပ်အတည်း တွေ့လာကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တို့ ၏ လက်ဝါးကြီးအုပ် လုပ်ငန်းများကို တားဆီးရန်အတွက် အမျိုးသား ညီညွတ်ရေးလိုကြောင်း၊ အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး ရရှိရန်မှာ ပြည်တွင်းစစ်ကို စေ့စပ်ဆွေးနွေးသည့် နည်းဖြင့် ရပ်စဲမှသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း စသည် ဖြင့် ရှည်လျားစွာ ဝေဖန်ကာ အစိုးရအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ထားလေ သည် ။

မောင်မောင်လတ်တွင် နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက် မရှိပေ။ မည်သည့်နိုင်ငံရေးပါတီ တစ်ခုဘက် ကိုမှ လည်း ယိမ်းယိုင်ခြင်း မရှိပေ။ သူလည်း လခတစ်ထောင်ကျော်ရသော အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိကြီး တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံရေးဝါဒများကို လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့အယူအဆ၌ ဘယ်အစိုးရ တက်တက် အစိုးရအရာရှိ တစ်ဦးသည် အစိုးရ၏ ဝါဒအတိုင်း လုပ်ဆောင်ရမည်သာ ဖြစ်လေသည် ။ သို့ရာတွင်

မဖုံးမကွယ်ဘဲ ဆိုရသော် အာဏာရ ဖဆပလ အစိုးရ ၏ ပါတီဘက်သို့ အနည်းငယ်တော့ တိမ်းညွတ်ပေသည်။ ။

သို့ တိမ်းညွတ်ရာတွင် လည်း မောင်မောင်လတ်မှာ နိုင်ငံရေး အယူဝါဒကြောင့် တိမ်းညွတ်ရ ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘဝအခြေအနေကြောင့် တိမ်းညွတ်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။

သူသည် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ ဝန်ထမ်းအကြီး စာမေးပွဲကို ပထမအသုတ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့ကာ အလုပ်သင်မှ နယ်ပိုင်အဖြစ် အဆင့်ဆင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက် နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ပင် ခရိုင်တွင် အကြီးဆုံးသော အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ တစ်ဦး အဖြစ် သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။

ယင်းသို့ ထိပ်တန်း အရာရှိကြီး ဘဝသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းမှာ အာဏာရပါတီ ခေါင်းဆောင်အချို့၏ ထောက်ခံချက်ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေရာ အရေးကြုံလာသောအခါ မောင်မောင် လတ်သည် အစိုးရအရာရှိ တစ်ဦးပီပီ ဘက်မလိုက်ဘဲ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း အာဏာရ ပါတီဘက်သို့ တိမ်းညွတ်မိပြီးသား ဖြစ်နေပေသည်။ ။

မောင်မောင်လတ်သည် သတင်းစာ ခေါင်းကြီးကို ဖတ်ပြီး နောက်တစ်ခွက်သောက်ရန် ကော်ဖီ ကရားကို ငဲ့လိုက်သည်။ ။ ဧည့်ခန်းဘက်ဆီမှ သမီးအကြီး ချိုချိုနှင့် သားငယ် မိုမို၏ အသံကို ကြားရလေသည်။ ။

“ဟယ် မိုမိုက ကောင်းဘူးဟယ်၊ နင်က ရထားကို မိုင်းဖုံး ခဏခဏ မထောင်ရဘူးဟယ်”

ချိုချို၏ အသံ ဖြစ်၏။ မောင်မောင်လတ်သည် မျက်လုံးပြူးကာ ထမင်းစားခန်းဝမှ ထွက်၍ သူတို့ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ သံပတ်နှင့် သွားသော မီးရထားကလေးဖြင့်
ကစားနေကြ၏။ မိုမို သည် လက်ထဲက သူ့အဖေ၏ တင်းနစ်ဘောလုံး
ဟောင်းဖြင့် မီးရထားကလေးကို ထုနေသည်။

“အင်း ကလေးတွေကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ဆော့တတ်ကုန်ပြီ၊ ဘာမှ
အထိန်းအကွပ် မရှိ တော့ဘူး”

မောင်မောင်လတ်က စိတ်ထဲမှ ညည်းညူ လိုက်လေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် သူတို့ ဖေဖေ ခေါ်သံကြောင့် ပြေးလာကြ
သည်။

“မေမေကော”

မောင်မောင်လတ်သည် သားငယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး သမီးကို လက်
ဆွဲကာ ထမင်းစားခန်းထဲ သို့ လှည့်ဝင်လာရင်း မေးလိုက်သည်။

“မေမေ အိပ်နေတယ်”

ချိုချိုက ဖြေ၏။ ညက ကောင်းကောင်း မှ အိပ်ပျော်ရဲ့ လားဟု စိတ်
ထဲတွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

“မေမေ နေကောင်းရဲ့ လား သမီး”

ချိုချိုသည် ဖေဖေနှင့် မေမေ ရန်ဖြစ်ကြသည် ကို သိပြီး ဖြစ်၏။ သူ
ဖေဖေနှင့် မေမေ စကား မပြောကြသည် ကိုလည်း သိပြီး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ ဖေဖေကို ကြည့်ပြီး

“မေမေ နေမကောင်းဘူးတဲ့ ၊ သမီးတို့ ကိုလည်း စာကျက်ရမယ်လို့
မခိုင်းတော့ဘူး၊ တီချာ လည်း မရှိတော့ဘူး၊ မေမေက ကိုဘအောင်ကို
ကားမောင်းပို့ခိုင်းပြီး မေမေကြီးတို့ အိမ် သွားကြတဲ့ ”

“ကဲ ကဲ ဒါဖြင့် သွားကြ၊ သမီးတို့ ကို ပို့ပြီး ပြန်လာတော့မှ ဖေဖေ ရုံး သွားမယ်၊ ဪ ချိုချို ရေ ခဏ”

မောင်မောင်လတ်သည် မှန်မီရိပ်ပေါ်က ချောကလက်ထုပ်ကို ယူ၍ ပေးလိုက်သည် ။ ချောကလက်ထုပ်မှာ ရန်ဖြစ်သည့်နေ့ကတည်းက က လေးတွေဖို့ ဝယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မေ့၍ မပေးဖြစ်ဘဲ ယခုတိုင် ရှိ နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဆရာ ဧည့်သည် လာတယ်”

ဖိုးရွှေက အခန်းဝတွင် လာရပ်၍ ပြောလိုက်သည် ။

“ဘယ်က ဧည့်သည် လဲကွ၊ ရုံးကိစ္စဆိုရင် ရုံးကို လွှတ်ပါလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

“ဘုန်းကြီး နှစ်ပါး ဆရာ၊ အကျိုးဆောင် သံဃာ့အဖွဲ့ချုပ်ကတဲ့ ၊ ပထ မပြန် စာမေးပွဲ မေးခွန်း၊ ပေါက်တာနှင့် ပတ်သက်လို့ လျှောက်လွှာ တင် ချင်လို့ တဲ့ ”

“သွား သွား ၊ ခဏ စောင့်ပါလို့ ပြော”

တိုက်ရှေ့မှ ကလေးတွေကို ပို့ပြီး ပြန်လာသော ကား ဆိုက်သံကို ကြားရလေသည် ။

မောင်မောင်လတ်သည် အိတ်ထဲတွင် စီးကရက်ဘူး၊ မီးခြစ် စသည့် အသုံးအဆောင်တွေ ပါ မပါ စမ်းလိုက်ပြီး ဘာများ မေ့နေပါလိမ့်ဟု စဉ်း စားလိုက်သည် ။ ဘာမျှ မမေ့၊ အားလုံး အစုံအလင် ပင်ရှိသည် ။

ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်မည်အပြုတွင် ခင်ရီရီနှင့် ရန်ဖြစ်သည့် ကိစ္စကို အမှတ်ရလာပြန်သည် ။ ခင်ရီရီကို သွားပြီး ချောမော့ရ ကောင်းလေမ လားဟု စဉ်းစားမိပြန်သည် ။ သူက မာလျှင် ကိုယ်ကလည်း တင်းမည်

ဆိုသော မာနစိန်ကလေးက တလူလူ ခေါင်းပြုလာပြန်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ကိုယ်က အမှားကို ကျူးလွန်ထားသူဖြစ်သဖြင့် အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေး ထွက်ကြမည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်တာဝန် ဖြစ်နေမည်လားဟု စိုးရိမ်လာသည်။ ။ နောက်ပြီး သူလို ထိပ်သီး အရာရှိကြီးတစ်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲသွားသည် ဆိုလျှင် အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အမည်းစက် ကြီး တစ်စက်အဖြစ် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်လာသည်။ ။

မောင်မောင်လတ်သည် ပါးစပ်တွင် ခဲထားသော စီးကရက်ကို နှစ်ဖွာခန့် ဆက်တိုက် ဖွာရှိုက် လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က ကနုကမာ ပြာခံခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေကာ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ သည်။ ။

၄

ခင်ရီရီသည် အိပ်ခန်းထဲက အဝတ်ထည့် ဗီရိုကြီးကို ဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာနေသည်။ ။ အခန်းထဲ တွင် ပစ္စည်းများမှာ ပြန့်ကြဲနေ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မောင်မောင်လတ်၏ ညဝတ် အင်္ကျီကြီးမှာ အပုံလိုက် ကျနေသည်။ ။ ခင်ရီရီ၏ ညဝတ်အင်္ကျီမှာ ခုတင်ပေါ် ခြေရင်းတွင် တင်ထားသည်။ ။ ခြင်ထောင်မှာ ချထားလျက်ပင် ရှိသည်။ ။ ဘရိုက်ကိတ် လုံချည်များမှာ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ကုလားထိုင်များ ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ။ ခင်ရီရီတွင် ဘရိုက်ကိတ်လုံချည်များ ဆယ်ဒါဇင်လောက် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။ ။ ခင်ရီရီသည် သူ အမြတ်နိုးဆုံး ဘရိုက်ကိတ်လုံချည်တွေကို ရွေးထုတ်ပြီး အိမ် ပြောင်းသွားဖို့ များ စိတ်ကူးနေသလား မသိပေ။

ခင်ရီရီမှာ အဝတ်အစား လဲပြီး ဖြစ်၏။ လေဒီ ဟယ်မီတန် အင်္ကျီ၊ လေဒီဟယ်မီတန် လုံချည် ကို ဝတ်ထားပြီး အခန်းထဲတွင် စီးသည့် လွှာချင်း ဖိနပ်ပါးပါးကလေးကို စီးထား၏။ ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်

ထုံးထားပြီး ရွှေဘီးအသေးကလေးကို စိုက်ထားသည်။ ဆံနွယ်များ သည် ဝါဝင်းသော လည်ကုပ်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေကြသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ပွတ်လုံးများ လို ဝါဝင်းချောမွတ်နေသော ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ရှင်များ လို လှုပ်ရှားနေကြသော အိစက်သည့် လက်မောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ဖြိုးမောက်နေသော ကိုယ်အထက်ပိုင်း၊ သေးသွယ်ကျစ်လျစ်သည့် ခါးနှင့် ပိုးပျော့ လှံချည်ထဲတွင် ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေကြသော ကားစွင့်သည့် တင်ပါးများ နှင့် အိစက်လုံးချောသော ပေါင်တံများကို နောက်မှ နေ၍ သိုင်းခြုံ ကြည့်လိုက်သည်။

ရန်ဖြစ်ပြီး ကတည်းက ခင်ရီရီသည် မိဘအိမ်သို့ ဆင်းသွားမည်ဟု တကဲကဲ လုပ်နေသည်။ မောင်မောင်လတ်အား သူ့အပြစ်အတွက် ဒဏ်ခတ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ချေတော့ဟု ပြတ်ပြတ်စဲစဲ လုပ်ရဲသည် မဟုတ်ပေ။ တကယ်တော့ ခင်ရီရီသည် သူ့လင်ကို မမုန်းနိုင်သေးဘဲ ချစ်မြဲ ချစ်လျက်ပင် ရှိ၏။ သူ့မိဘများ အိမ် ဆင်းသွား၍ မေးလားမြန်းလား လုပ်လျှင်လည်း သူတို့ ကိစ္စမှာ ဖွင့်၍ မပြောအပ်သော ကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ ယခုလို ဆင်းသွားမည်ဟု ဟန်ရေးပြနေခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်လည်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားက လာ၍ ချော့အောင် ဟန်ဆောင်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။

မောင်မောင်လတ်၏ ခြေသံကို ကြားသဖြင့် ခင်ရီရီသည် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။ မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် ပန်းနုသွေး လျှမ်းနေ ပေသည်။

ခင်ရီရီသည် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ဗီရိအံဆွဲကို လိုသည် ထက်ပို၍ တအား ဆွဲဆောင့် လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာနေပြန်သည်။

“ရီ”

မောင်မောင်လတ်က မရဲတရဲဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။ ။
ခေါင်းကို တမင်ငုံထားလိုက် ပြီး သနားစရာ အသွင်ဖြစ်အောင် လုပ်နေ
လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ရေမိုးချိုးပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသဖြင့်
သူ့သွင်ပြင်မှာ လန်းဆန်းနေသည် ဟု ထင်ရပေသည်။ ။

“သူ့မှာ တော့ ပျော်လို့ ၊ ငါ့မှာ သာ စိတ်ဆင်းရဲနေရတာ၊ မထူးဘူး၊
သွားမယ်၊ သူနှင့် မနေ တော့ဘူး”

ခင်ရီရီက စိတ်ထဲမှ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းက
လေးများ သည် တရွရွ တုန်လာကြသည်။ ။ မောင်မောင်လတ်ကို မြင်
တော့ ဒေါသတွေ မီးလျှံလို တောက်လာသည်။ ။

“ရီ”

မောင်မောင်လတ်၏ မရဲတရဲ အသံ။

“ဘာလဲ”

ခင်ရီရီက ခပ်ဆတ်ဆတ် ထူးလိုက်၏။ ခင်ရီရီ၏ ကိုယ်မှ ဂိုဏ်းရေ
မွှေးနံ့သည် တသင်းသင်း ပျံ့လာ၏။ စွဲမက်စရာ ကောင်းသော ရူပါရုံ၏
အင်အားကို ဂန္ဓာရုံ အင်အားက စစ်ကူဖြည့်ပေးလိုက် သကဲ့သို့ ရှိပေသ
ည်။ ။ အဆင်းနှင့် အနံ့ကြောင့် မောင်မောင်လတ်၏ စိတ်သည် ပို၍ ပျော့
ပျောင်းလာ သည် ထင်ရ၏။

“ဒီနေ့ မမ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“သူ့ဘာသာသူ ရောက်တာ ရီနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ၊ ရီ မေမေတို့ အိမ်
သွားနေမယ်၊ မတွေ့ချင် ဘူး”

“ရီ ဒီလို မလုပ်ပါနှင့်ကွယ်၊ မမကို ရီ တွေ့မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“အို မတွေ့ဘူး၊ မတွေ့ဘူး သွား”

ခင်ရီရီက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ခင်ရီရီမှာ မချီမဆံ့ ဝေဒနာကို ခံစားနေရသူ လို ဖြစ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာထားတို့ ကလည်း မောင်မောင်လတ်အပေါ်တွင် ဒေါသမပြေသေးကြောင်း သက်သေပြနေသည်။

မောင်မောင်လတ်က တံတွေးကို တစ်ချက်မျှလိုက်ပြီး

“ရီရယ်၊ ရီ ဒီလို ထင်ရာလျှောက်လုပ်ရင် အရှက်တကွဲ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ မောင့် အမှားပါ ကွယ်၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရီ သိတဲ့ အတိုင်း”

ခင်ရီရီက ခါးကို ထောက်၍ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သဖြင့် မောင်မောင် လတ်မှာ ရှေ့ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ

“ရီ ကျေနပ်အောင် မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ မောင့်ကို ပေးချင်တဲ့ အပြစ် ပေးပါနော် ရီ၊ လေးငါးခြောက်နှစ် ပေါင်းလာကြပြီးမှ မောင့်ဘက်က ခုလို မတော်တဆ”

“ဘာလဲ၊ တဏှာကြော ထတာကို မတော်တဆလို့ ပြောဦးမလို့ လား၊ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ရှင် ကျွန်မကို တောင်းပန်မနေနှင့်၊ ရှင် တဏှာကြော ထတာတွေကိုလည်း မကြားချင်ဘူး”

ခင်ရီရီက အော်ပစ်လိုက်ပြီး အားကုန်ကာ ပန်းသွားဟန်ဖြင့် ဘရိုက်တံလုံချည် အထပ်လိုက် ကို တင်ထားသည့် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သူ့နှလုံးမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသ

ည် ။ အသက်ရှူသံမှာ မြန်၍ ပြင်းနေသည် ။ လက်ဖျားများကလည်း အေးစက် နေကြပေသည် ။

“ဟင်း ဟင်း ရှင့်လို ကိုယ်ကျင့်တရားကို မစောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ အရာရှိကြီးတွေ အုပ်ချုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်မှ မပျက်စီးရင် ဘယ်တိုင်းပြည် ပျက်စီးဦးမှာ လဲ”

ခင်ရီရီက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပြီး တမင်လုပ်၍ ရယ်လိုက်၏။

“တော်ပါတော့ ရီရယ်၊ ကိုယ် မှားပါတယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် လို့ ရီကို အထပ်ထပ် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကို ရီက မကျေနပ်ဘဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်အခြေ ရောက်မယ်ဆိုတာ ရီလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ရီရယ်၊ ကိုယ့်ကို မုန်းလို့ စွန့်ပစ်နိုင်တယ် ထားပါဦး၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ နှင့် ကလေးတွေ မျက်နှာကို ထောက်ဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ကို ငဲ့ညှာဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ ဆင်းသွားရင် ကလေးတွေ မျက်နှာငယ်ကြတော့မယ်၊ အပြစ်ရှိတဲ့ မောင့်ကြောင့် အပြစ်မရှိတဲ့ ကလေးတွေ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုရင် မကောင်းပါဘူး ရီရယ်၊ ရီ မကျေနပ်ရင် မောင့်ကို မေးချင်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ၊ မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရီ ဒီလို ဆင်းသွားတဲ့ အကြောင်းရင်းကို မိတ်ဆွေတွေ သိသွားရင် မောင်လည်း အရှက်ကွဲ ရီလည်း အရှက်ကွဲ တစ်မျိုးလုံး အရှက် ကွဲလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သတင်းစာတွေကရော ရေးကြတော့မယ်၊ အို အကုန်လုံး အရှက်ကွဲ ကုန်ကြလိမ့်မယ် ရီ”

ခင်ရီရီသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည် ။

ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို တမင်မဲ့လိုက်ပြီး

“ဪ ရှင်က ကလေးတွေအတွက် ထည့်စဉ်းစားသေးသကိုး၊ ထတု

နံးကတော့ ကလေးတွေ အကြောင်း ထည့်မစဉ်းစားဘဲ ခုမှ ကလေးတွေ အတွက် ပူပန်စိုရိမ်နေသလား၊ ဟင်း ဟင်း ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီမှာ ရှင်ကလေးအတွက် ပူတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ပူတာထက် ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံတောင် မရှိဘူး၊ ဒီကလေးတွေကို ကျွန်မက မွေးထုတ်ထားရတာပါ”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ခင်ရီရီက “မောင်” ဟု ခေါ်၍ သူ့ကိုယ်သူ “ရီ” ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ ယခုတော့ ရှင် တစ်ခွန်း ကျွန်မတစ်ခွန်းဖြင့် ရင့်သီးစွာ ပြောနေသည် ။ မောင်မောင်လတ်သည် ဘာမျှ မပြောဘဲ ကုလားထိုင် လက်တင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ခင်ရီရီ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည် ။

ခင်ရီရီက အထိမခံဘဲ လက်ကို ရုပ်ပစ်လိုက်ကာ

“ကလေးတွေအတွက် ရှင်ပူတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အိပ်နေသလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခု မေမေတို့ အိမ် ဆင်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်တာလည် ကလေးတွေ အတွက် ပူလွန်းလို့ သိလား၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ အဖေရဲ့ ကလေးတွေ အလေလိုက်တဲ့ အဖေရဲ့ ကလေးတွေလို့ အခေါ်မခံချင်လို့ ဆင်းသွားတာ သိပြီလား၊ ရှင့်နဲ့ အတူတူနေရင်ကလေးတွေပါ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အိမ်မှာ မယားကြီး ငုတ်တုတ် ရှိရက်နှင့် ကလေးတွေ စာသင်ပေးတဲ့ ဆရာမနှင့် ဖြစ်မိအောင် ဖြစ်လိုက်သေးတယ်”

“ရီရယ် မောင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရီ ကျေနပ်အောင် မောင် ဘာလုပ်ရမလဲလို့ သာ ပြောပါ၊ မောင့်အပြစ်ကို မောင်ဝန်ခံတာတောင်မှ ရီ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား”

မောင်မောင်လတ်က အက်ကွဲဆွေးမြည့်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ခင်ရီရီ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ လင်မယား ရန်ဖြစ်ထားသ

ည့် သုံးရက်အတွင်း ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြ သော ကလေးတွေအဖြစ် ကို စဉ်းစား၍ လည်းကောင်း မောင်မောင်လတ်မှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ် နေ သည် ။

သည် လောက် ခင်ရီရီက ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေသောအခါ ဝမ်းနည်း ၍ လာကာ မျက်ရည်တွေ ဝေ့၍ လာပေသည် ။

ခင်ရီရီက မျက်ရည်တွေ ဝေ့နေသော မောင်မောင်လတ်ကို လှမ်းကြ ည့်ကာ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟင်းဟင်း ကွယ်ရာမှာ ကမြင်းပြီးမှ မျက်ရည်ခံ ထိုးတတ်တဲ့ ယော ကျားမျိုး၊ မိန်းမအပေါ် မှာ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ ဟင် ရှင် ကျွန်မ ကို ချစ်လို့ ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မကို ရှင့်ဆန္ဒ ဖြေ ဖျော်ဖို့ အတွက် ယူခဲ့တာ၊ ကျွန်မနှင့် ငြီးငွေ့လာတော့ ရှင် နောက်တစ် ယောက် နှင့်၊ မဟုတ်ဘူး လား ဟင်၊ နောက်တစ်ယောက်ကို ငြီးငွေ့ တော့ ရှင် အသစ်တစ်ယောက် ရှာဦးမှာ ပဲ၊ ကျွန်မ သိတယ်၊ ရှင့်မှာ အ ချစ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ သစ္စာမရှိဘူး၊ အသည်းနှလုံး မရှိဘူး၊ ရှင့်လို အသည်း နှလုံး မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ရည်ဟာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူး သိ လား၊ မျက်ရည်ခံ ထိုးမနေနှင့်၊ စဉ်းစားလေလေ ရှင့်ကို မုန်းစရာ ကောင်းလေ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းလေပဲ”

မောင်မောင်လတ်သည် မှုန်မှိုင်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ခင်ရီရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ခင်ရီရီမှာ ဒေါသကြောင့် နီမြန်းနေ၏။ နှုတ်ခမ်းများ သ ည့် တရွရွဖြစ်နေကြသည် ။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ကလေးအငယ်ဆုံး ပိုပို၏ ငိုသံကို ကြားရသည် ။

ကလေးငိုသံကြားရတော့မှ ခင်ရီရီ၏ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်သွားသည် ။

ခင်ရီရီသည် ကုလားထိုင်မှ ထလိုက်ပြီး ဆက်လျက် အခန်းထဲသို့ ထ
သွားသည်။ ။

“ရီ ခဏနေပါဦး၊ မောင် တစ်ခွန်းလောက် ပြောပါရစေဦး”

မောင်မောင်လတ်က ခင်ရီရီ နောက်သို့ လိုက်သွား၏။

“ကျွန်မ အနားကို မလာနှင့်နော်၊ ကျွန်မ ကောင်မလေးတွေကို အော်
ခေါ်လိုက်မယ်၊ ရှင့် အကျင့်တွေကို ခိုင်းတဲ့ ကောင်မလေးတွေ
မသိဘူးများ အောက်မေ့မနေနှင့်၊ သွားမယ်၊ မေမေတို့ပဲ အိမ် သွားမယ်၊
ရှင့် မယားငယ်လေးနှင့် ရှင်နေရစ်”

ခင်ရီရီသည် တစ်ဖက်ခန်းမှ တံခါးကို ဂျှင်းခနဲ မြည်အောင် ပိတ်လို
က်သည်။ ။ မောင်မောင် လတ်သည် နဖူးတွင် စို့လာသောချွေးသီးတွေကို
သုတ်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ။

“ဖိုးရွှေ ဖိုးရွှေ”

မောင်မောင်လတ် ခေါ်သံကြောင့် ဖိုးရွှေသည် ပြေး လာပြီး ရှေ့တွင်
မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ။

“မမအတွက် ဘယ်အခန်း ပြင်ရမလဲလို့ မင်း မမရီကို မေးပြီး ပြင်
ထားလိုက်”

မောင်မောင်လတ်က ဖိုးရွှေကို လှမ်းပြောကာ တိုက်ရှေ့က ကားပေါ်
သို့ တက်လိုက်ပြီး ရုံးသို့ အမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ။

ဖိုးရွှေသည် တံခါးဝတွင် ငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

မော်တော်ကား ထွက်သွားသံ ကြားတော့မှ ခင်ရီရီသည် သူ့အိပ်ခန်း
ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေ သည်။ ။ ကလေးအငယ်ကိုမူ ကရင် နာနီကြီးထံ

အပ်ထားခဲ့သည် ။

ခင်ရီရီသည် အိပ်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်တွင် ပစ်လွဲချလိုက်သည် ။ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ သည်လောက် လင်မယား ကတောက်ကဆ ဖြစ်နေသည့် ကြားထဲ ကပင် အိမ်မှုကိစ္စများမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာတတ်ကြသေးသည် ။

“အငယ် ကလေးကို မင်နီ ဗီတာတိုက်ရင် နွားနို့ထဲ ရောတိုက်လိုက်ရမလား မမလေး”

နာနီက အခန်းဝမှ မရဲတရဲ မေးလိုက်သည် ။

ခင်ရီရီသည် နာနီကို လှည့်မကြည့်ဘဲ

“မသိဘူး နာနီ၊ ခါတိုင်း တိုက်သလို တိုက်ပေါ့၊ လာ မေးနေရသေးသလား”

ခင်ရီရီ အော်လွှတ်လိုက်တော့မှ နာနီသည် မမြင်အောင် လျှာတစ်လစ်ထုတ်ပြီး ပြန်လှည့်သွား လေသည် ။

မောင်မောင်လတ် ထွက်သွားသောလည်း ခင်ရီရီမှာ ဒေါသအရှိန် မပြေသေးပေ။ သူ့ကောင်မ နှင့်တွေ့ကြတုန်းပဲလားဟု တွေးနေမိသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဆက်တွေ့နေကြတုန်းပဲလားဟု မမေး လိုက်ရသည်ကို နောင်တ ရနေသည် ။

ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောမည့်သည် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ခင်ရီရီသည် မောင်မောင်လတ်ကို မမုန်း နိုင်ပေ။

တကယ်တော့ မောင်မောင်လတ်အား ယခုလို စိမ်းစိမ်းကားကား ပြောချလိုက်ခြင်းမှာ ချစ်လွန်း၍ ပေါ်ပေါက်လာသော သဝန်တိုစိတ်က အပြောခိုင်းသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည် ။

မောင်မောင်လတ်မှာ ကျောင်းနေကတည်းက မိန်းမပွေသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ အင်းလျားနှင့် ဘင်တန် သို့ နေ့တိုင်းရောက်ကာ မိန်းကလေးများကို ထည်လဲနှင့် တွဲတတ်သူဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် အတန်းကျသည် ဟူ၍ မရှိဘဲ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန် အောင်လာခဲ့ပေသည် ။

ဘီအေအောင်ပြီး ရာထူးဝန်အဖွဲ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံဝန်ထမ်း အကြီးတန်းကို ဖြေဆိုခဲ့ပြီးနောက် အလုပ်သင်မြို့အုပ်အဖြစ် ဝင်လုပ်ခဲ့သည် ။ နောက် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး မကြာမီ သူနှင့် တစ်နှစ်တည်း အောင်သူများကို ကျော်လွှားကာ ခရိုင်ဝန်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဘွဲ့ကိုပင် ရရှိခဲ့သည် ။ သူနှင့်ပြိုင်ဘက်များ အနက် အတော်ဆုံးသော သူတို့ ပင်လျှင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်လောက်သာ ဖြစ်သေးသည့်အချိန်တွင် မောင်မောင်လတ်မှာ ခရိုင်ဝန်အဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပေသည် ။

ယင်းသို့ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ နေရာသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာရခြင်းကား မောင်မောင်လတ်၏ အစ်မ၊ မမ၏ ခင်ပွန်း အစိုးရဌာနတစ်ခုမှ မင်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ စည်သူ ဦးသက်ထွန်း၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ။ အ ကယ်၍ မင်းကြီးစည်သူဦးသက်ထွန်းက အကူ အညီမပေးသည့်တိုင် မောင်မောင်လတ်သည် သည် လို ရာထူးမျိုးကို သူ၏ အစ်ကိုများ ၊ အစ်မများ ၊ ဝမ်းကွဲဆွေမျိုးများ ၊ ဦးလေးများမှ တစ်ဆင့် အလွယ်တကူပင် ရနိုင်ပေသည် ။ သူ့ဆွေမျိုးများမှာ အာဏာရပါတီခေါင်းဆောင်များ နှင့် လည်းကောင်း၊ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ နှင့် လည်းကောင်း အင်မတန် ရင်းနှီးသည့် အ

ထက်တန်းလွှာမှ သာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ။

မန္တလေးမြို့ တစ်မြို့လုံး အထက်တန်းလွှာများ နှင့် ရန်ကုန်အထက် တန်းလွှာမှ အများ စု အစိတ်အပိုင်းမှာ မောင်မောင်လတ်၏ မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများ သာ ဖြစ်ကြပေသည်။ ။

မောင်မောင်လတ်သည် တန်ခိုးအာဏာရှင်တို့ ၏ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ တွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာ ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးများ အနက် သုံးပုံတစ်ပုံလောက်မှာ သူ့အစ် ကိုများ ၊ အစ်မများ ၊ ဦးလေးများ နှင့် ရင်းနှီးသော ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြပြီး ရှေးခတ်ကတည်းက ယခုထိ အမှုထမ်း ရွက်နေသော အိုင်စီ အက်စ်များ နှင့် ထိပ်သီးအစိုးရ အရာရှိကြီးများ ၊ သူကအဖေ အတွင်းဝန် အိုင်စီ အက်စ် ဦးဖေသိန်း၏ မိတ်ဆွေရင်းချာများ ဖြစ်ကြ၏။ ကျန် ဒုတိယ အတွင်းဝန်များ ၊ လက်ထောက် အတွင်းဝန်များမှာ သူနှင့် ကျောင်း နေဖက်များ ဖြစ်ကြပေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ယခုလို ထိပ်တန်း အုပ်ချုပ် ရေး အရာရှိကြီး တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိရေးမှာ မောင်မောင်လတ်အ ဖို့ ခက်ခဲလှသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။

သူ့ဘက်က တာဝန်ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး လူကြီးလူငယ် မရွေး ဝင်ဆွဲဖို့ သာလျှင် လိုပေသည်။ ။ သို့သော်လည်း မောင်မောင်လတ် လို လူတစ်ယောက်အဖို့ ထိုအရည်အချင်းများမှာ လည်း အင်မတန် ခက် ခဲလှသော အရည်အချင်းများ မဟုတ်ပါပေ။ သူ၏ ပွင့်လင်းမှု၊ သဘော ကောင်းမှုနှင့် ရိုးသားမှုတို့ ကြောင့် မောင်မောင်လတ်ကို မိတ်ဆွေများက ခင်မင်တတ်ကြပေသည်။ ။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်အဖြစ် သုံးနှစ်လောက် အမှုထမ်းပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းဝန် ချုပ် ၊ တိုင်းမင်းကြီး အတွင်းဝန်၊ လက်ထောက်

အတွင်းဝန်များကပါ မောင်မောင်လတ်ကို မျက်စိ ကျလာကြသည် ။ သူ့လက်အောက်ငယ်သားများကလည်း သူ့ကို ချစ်ကြောက်ရိုသေလာကြသည် ။ ဤအချိန်တွင် သူ့အစ်မ မမ ၏ ခင်ပွန်း မင်းကြီး စည်သူ ဦးသက်ထွန်းက စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက် သည် နှင့် မောင်မောင်လတ်သည် ထိပ်သီးအုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိကြီး၏ နေရာသို့ တစ်ချက်တည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

ရုံးသို့ ရောက်သည် နှင့် မောင်မောင်လတ်သည် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ခေါင်းပေါင်းကို ကောက်စွပ်ခဲ့ပြီး အစည်းအဝေးခန်းမထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။

ခရိုင်ပြည်တော်သာ အစည်းအဝေး ကျင်းပမည်ဖြစ်သဖြင့် ခရိုင် မြို့နယ်များမှ ပြည်သူ့ လွှတ်တော်အမတ်များ ၊ နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းများမှ ကိုယ်စားလှယ်များ နှင့် အစိုးရ အရာရှိများ အားလုံး ရောက်ရှိကာ စကားပြောနေကြသည် ကို တွေ့ရပေ၏။

မောင်မောင်လတ်သည် ရောက်နှင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကာ စားပွဲထိပ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ပြည်တော်သာ အဖွဲ့၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်က စာရွက်စာတမ်းများ ကို ယူလာကာ သူ့ရှေ့သို့ ချပေးရင်း

“က ပိုင်းမှာ ပြည်တော်သာ ရေတွင်းတူးဖို့ နှင့် ပြည်တော်သာ တံတားဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ချက်တော့ ကျပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး လက်မှတ်မထိုးရသေးတာနှင့်”

သူ့ကို “အစ်ကိုကြီး” ခေါ်သည့် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်၍ ဆံပင်များ မှာ ဖြူစပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ဆံပင်ဖြူနှင့် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်းသည် အင်္ဂလိပ် လက်ထက်အကူစာရေး မှ တစ်ဆင့် အ

ဆင့်ဆင့်တက်လာကာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်၏။

မောင်မောင်လတ်သည် သူ့ရှေ့တွင် ကိုယ်ကိုယ့်၍ နေသော နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း၏ ဆံပင် ဖြူများ နှင့် သူ့အား “အစ်ကိုကြီး” ဟု ခေါ်သော အသံကို ဆက်စပ် စဉ်းစားမိရာမှ ပြီးလိုက်မိသည် ။ ပြီးမှ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း ထိုးပေးသော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည် ။

“ဒီနေ့တော့ မနေ့ အစည်းအဝေးက မပြတ်တဲ့ ဆည်တူးဖို့ ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရင် ကောင်းမယ် လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ခက်တာက မတ္တရာအမတ်မင်းနှင့် ပုသိမ်ကြီး အမတ်မင်းက သူနယ်ထဲ မှာ တူးရေး ငါ့နယ်ထဲမှာ တူးရေး ဆိုပြီး အငြင်းပွားနေကြတာက ခက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခရိုင် ပြည်တော်သာ အဖွဲ့ရဲ့ ရန်ပုံငွေနှင့် ချိန်ကြည့်လို့ ရှိရင် ဆည်များများ တူးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ အမတ်မင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကွန်ပရိုမိုက်စ် လုပ်လို့ ရှိရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း ဆုံးဖြတ်ဖို့ လွယ်ကူတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လားဗျာ ဟဲ ဟဲ”

မောင်မောင်လတ်က မတ္တရာအမတ်မင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည် ။ ပြည်တော် သာ အဖွဲ့ဝင်လူကြီးများ ၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ကို စူးစိုက် ကြည့်နေကြ၏။

မောင်မောင်လတ်သည် သူတို့ တစ်တွေ စူးစိုက်ကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသောအခါ ကိုယ့် ဘာသာ မလုံမလဲ ဖြစ်လာသည် ။ ငါ့အကြောင်းကို သူတို့ များ သိထားကြလေသလားဟု သံသယ ဖြစ် လာသည် ။ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်အတွင်းကသစ္စာမဲ့သူ၊ အလေလိုက်သူ၊ စာရိတ္တပျက်ပြားသူဟု အစွပ် အစွဲခံခဲ့ရပြီး အိမ်သူသက်ထား၏

ဆူပူငေါက်ငမ်းခြင်းကို လည်စင်းခံခဲ့ရသည့်ဘဝ၊ ခရိုင် ပြည်တော် သာ သူကြီးများ ၏ ရှေ့တွင် စားပွဲထိပ်မှ ထိုင်လျက် ပြည်တော်သာ အဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရသော ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း တွေးတော မိကာ ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာပေသည်။ ။

အစည်းအဝေးကို ယနေ့အပြီးထိုင်ရန် ဖြစ်သဖြင့် တောက်လျှောက် ဆက်စည်းဝေးနေသည်။ ။ အစည်းအဝေး လုပ်နေတုန်း ဆင်နားရွက် တံခါးသည် ကျိခနဲ မြည် လာပြီး ပွင့်သွားကာ ခေါင်း တစ်လုံး အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

သို့ရာတွင် အခန်းထဲတွင် အစည်းအဝေး ရှိနေသဖြင့် ခေါင်းသည် အပြင်သို့ ပြန်၍ ထွက်သွား ကာ တံခါးဝမှ ရုံးစေ လုလင်ကို မေးမြန်းနေသံ ကြားရသည်။ ။

နေ့လယ် နာရီပြန် နှစ်ချက်ထိုး၍ အစည်းအဝေးကို ရပ်သိမ်းလိုက်သည် နှင့် မောင်မောင် လတ်သည် သူ၏ နားနေခန်းသို့ ပြန်လာကာ အပေါ် အင်္ကျီနှင့် ခေါင်းပေါင်းကို ချွတ်လိုက်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်လိုက်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွာနေသည်။ ။

စီးကရက် ဖွာရင်းလည်း သူ့စိတ်သည် ခင်ရီရီထံသို့ ရောက်နေသည်။ ။ သည် အချိန်ဆို မေမေတို့ အိမ်သို့ ရောက်နေပြီလားဟု လည်း တွေးနေမိသည်။ ။ တွေး၍ အမျှမပြတ်မီ ရုံးစေ လုလင်သည် ဆင်နားရွက် တံခါးကို ဖွင့်၍ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

“ဘာလဲဟေ့”

သည် တော့မှ ရုံးစေ လုလင်သည် ဖိနပ်ချွတ်၍ အခန်းထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်လာကာ

“ဝန်မင်းကို အရေးတကြီး တွေ့ချင်လို့ ဆိုပြီး ဧည့်သည် တစ်ယောက် လာပါတယ်။ ခုန အစည်းအဝေး လုပ်နေကတည်းက စောင့်နေပါတယ်”

“အေး အေး ခေါ်လိုက်”

ရုံးစေ လုလင်ထွက်သွားပြီး မကြာမီ လူတစ်ယောက် ဝင် လာလေသည်။ ။

“ဟလို ဟလို ကိုအောင်မိုးပါလား၊ ဆိုစမ်း ဘာကိစ္စ”

မောင်မောင်လတ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်မှ ထကာ ဝင်လာသူကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေ၏။

“ကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားကို အရေးတကြီး တွေ့ချင်လို့ ပဲ”

မောင်မောင်လတ်က စားပွဲနောက်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကိုအောင်မိုးက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

ကိုအောင်မိုးမှာ မောင်မောင်လတ်နှင့် သက်တူရွယ်တူ အသက်သုံးဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိသေး၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စစ်ပြီးခေတ် တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်တည်း ရောက်ခဲ့ပြီး ကျောင်းဆောင် တစ်ခုတည်း နေခဲ့ကြကာ ဘာသာအတွဲတစ်မျိုးတည်း ယူခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ကိုအောင်မိုးမှာ တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ၊ ဗကသ စသည် တို့ တွင် ဝင်ရောက်၍ တက်ကြွ စွာပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး မောင်မောင်လတ်မှ ရာဇဝင်ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ကာ စာအုပ်များ နှင့်သာ ပျော်မွေ့နေခဲ့လေသည်။ ။ အချိန်တန်၍ မောင်မောင်လတ် ဘီအေအောင်ကာ အစိုးရ အရာရှိ ဝင်လုပ်ခဲ့ သည့်အချိန်တွင် ကိုအောင်မိုးမှာ ဘီအေကို ပြီးအောင်မဖြေတော့ဘဲ နိုင်ငံရေးနယ်ထဲသို့ ခြေစုံပစ် ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်

၏ ၁၀ နှစ်ခွဲ ကွာခြားလာကြပေသည်။ ။

ကိုအောင်မိုးက မောင်မောင်လတ်တို့လို အစိုးရ အရာရှိ ၁၀မျိုးမှာ စက်ရုပ်ဘဝမျှသာ ဖြစ်၍ လွတ်လပ်သည့် အတွေးအခေါ်မရှိ၊ နောက်ပေါက်ဗျူရိုကရက်များ ဟု ထင်သည်။ ။ သူ့သာ တကယ့် ၁၀ထဲတွင် နှစ်မြှုပ်သူ၊ တိုင်းပြည်အကျိုးကို ဆောင်ရွက်သူဟု ထင်၍ မောင်မောင်လတ်လို လူမျိုးမှာ စိတ်ကူးယဉ် ဝဲဂယက်ထဲတွင် နှစ်မြှောက်ကာ ကိုယ့်တက်လမ်းကို ရှာဖွေနေကြသူများ ဟု ထင်သည်။ ။

မောင်မောင်လတ်ကလည်း ကိုအောင်မိုးလို လူမျိုးမှာ မိဘငွေကို သုံးဖြုန်းကာ ပါတီနိုင်ငံရေး အမှောင့်ပယောဂ ပူးခံနေရသော သားကောင်များ ဖြစ်၍ စာမေးပွဲ မအောင်နိုင်သဖြင့် နိုင်ငံရေးထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်သွားသူဟု ထင်နေသည်။ ။ သူ့သာလျှင် တကယ့်ဘဝကို အခြေတည်သူ ဖြစ်၍ ကိုအောင်မိုးမှာ နိုင်ငံရေး မီးရှူးမီးပန်းများကို ကြည့်၍ ကြည်နူးကာ စိတ်ကူးယဉ်နေသူဟု ထင်ပေ သည် ။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကား ခင်မင်ရင်းနှီးမြှုပ် ဖြစ်ပေ၏။

မောင်မောင်လတ်က စီးကရက်ဘူးကို ထိုးပေး လိုက်လေသည်။ ။

“ဟင့်အင်း ကျုပ် စီးကရက် မသောက်ဘူး၊ ဆေးပေါ့လိပ်ပဲ သောက်တယ်၊ စီးကရက်က ခင်ဗျားတို့လို လခကြီးစားတွေနှင့် ဇိမ်ခံ လူတန်းစားတွေ သောက်တဲ့ ပစ္စည်း၊ ကျုပ်အဖို့ တော့ ဒါပဲ”

ကိုအောင်မိုးက ရယ်၍ လွယ်အိတ်ထဲက နဂါးဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိပြီး ဖွာ နေသည်။ ။

“ကျုပ်တို့ က ဗျူရိုကရေစီ စက်ယန္တရားကြီး မောင်းနှင်ရာကို သွားနေရတဲ့ သားကောင်တွေ ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကမှ ကယ်တင်ရှင်ကြီးတွေပါ”

မောင်မောင်လတ်က သူ့ကို လှမ်းပြောကာ ခပ်ထွေထွေ ပြုံးနေသည်။ ။ ကိုအောင်မိုးသည် အနီး စခန်းမှ မန္တလေးသို့ မကြာခဏ ဆင်းလာတတ်သည်။ ။ သူ ဘာကြောင့် လာသည်။ ဘာတွေ လုပ်နေ သည် ကို မောင်မောင်လတ်သည် ရေရေရာရာလည်း မသိ။ သိပ်လည်း စိတ်မဝင်စားလှပေ။ ကိုအောင်မိုးကလည်း သူ့ကိစ္စကိုမှ အရေးကြီးသည် ထင်ကာ မြို့မှ နေရသည် ကို ရွံ့မုန်းသည်။ ။ မောင်မောင်လတ်တို့လို အစိုးရတာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူများကို ရယ်ကာ လှောင်ပြောင်တတ်သည်။ ။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ခင်ဗျားကိစ္စကို၊ တလောကတောင် ခင်ဗျားလာတယ်လို့ ကြားလိုက်သေး တယ်”

“ကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ဆီက ပြည်တော်သာ လူကြီးတချို့ လာဘ်စား တာတွေ မတရားလုပ်တာတွေ ခင်ဗျားကို ပြောပြချင်လို့ ပဲ၊ ခင်ဗျားဆီကိုတောင် အစီရင်ခံစာ ရောက်ချင် ရောက်နေရောပေါ့”

“ဟဲ ဟဲ ဒါကို အကြောင်းပြပြီး ခင်ဗျားက ခင်ဗျားတို့ ပါတီအနေနှင့် အစိုးရကို ပစ်ကွင်း ထားချင်တယ် ဆိုပါတော့”

မောင်မောင်လတ်က စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေနေသည်။ ။

“ဟင့်အင်း၊ ခင်ဗျားတို့ မှာ ဒီလို မြင်ပုံမြင်နည်းတွေကြောင့် ခက်နေတာ၊ ကျုပ်တို့ ကလည်း အစိုးရ လုပ်သမျှ မကောင်းဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ ကောင်းတာကို ထောက်ခံမယ်၊ မကောင်းတာကို ကန့်ကွက်မယ် ဆိုတဲ့ ပေါ်လစီပါ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း ခု ပါတီက ထွက်လိုက်ပါပြီ၊ ခု ပါတီလုပ်ငန်း ဆိုလို့ ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး”

“ဟာ မြန်လှသည်လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာအကြောင်းကြောင့် ဘယ်တု

နံးက ထွက်လိုက်တာ လဲ”

“ဇာတ်လမ်းကတော့ အရှည်ကြီးပဲ။ အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ပြောကြသေးတာပေါ့။ အတို ချုပ်ကတော့ ကျုပ်တို့ ပါတီရဲ့ လမ်းစဉ်ကို မကြိုက်လို့ ဆိုပါတော့။ ကျုပ်တို့ ပါတီခေါင်းဆောင်တွေ ဟာ အစိုးရကို ထောက်ခံသင့်တဲ့ နေရာမှာ ထောက်ခံ၊ ကန့်ကွက်သင့်တဲ့ နေရာ ကန့်ကွက်ရမယ့် အစား နေရာတကာမှာ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်နေကြတယ်။ ရွာတွေပျက်လို့ လယ်သမားတွေ တောင်းစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ ဟာ အစိုးရအဖွဲ့ ဝန်ကြီးတွေနှင့် ထမင်းလက်ဆုံ စားနေကြတယ် ၊ လယ်သမားတွေရဲ့ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ လယ်သမားတွေနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရမယ့် အစား ပန်ကာအောက်ထိုင်ပြီး စီမံကိန်းကော်မရှင် အစည်းအဝေးတွေ ထိုင်နေကြတယ်။ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေအဖို့ မုန့်တိုင်းကြီး ကျနေတဲ့ အချိန်မှာ သူတို့ ဟာ နိုင်ငံရေး လေပြည်တိုက်နေကြတယ်။ သူတို့ ဟာ ထမင်းလက်ဆုံ စားတာ ဧည့်ခံပွဲ သွားတာ စီမံကိန်း ကော်မရှင် အစည်းအဝေး ထိုင်တာ လောက်ကို နိုင်ငံရေး ထင်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ထွက်လိုက်တာပဲ”

“စကားလုံးကလေးတွေကတော့ ပြောင်ပါပေဗျာ”

“ကိစ္စကတော့ ဒါပါပဲ။ ကျုပ် သွားစရာတွေရှိသေးတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တစ်ခုလည်း ခင်ဗျားကိုတိုင်ပင်ချင်တယ်။ ဘယ်အချိန်လောက် ခင်ဗျားနှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့နိုင်မလဲ”

မောင်မောင်လတ်၏ စဉ်းစား၍ နေသည် ။

“ညနေ မီးရထား ဟိုတယ်မှာ တွေ့ရအောင်လေ။ အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော နိုင်သားပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ညနေ ဆိုရင် အားပါတယ်။ ဂျေဖ်ရီကိဖို့ ချိန်းထားတာ ဖျက်လိုက်မယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ သိပ်တော့ မကြာပါဘူး၊ ခပ်တိုတိုပဲ၊ ခင်ဗျားကို မေးချင်တာကလေး တစ်ခု နှစ်ခုရှိလို့ ပါ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ကိုအောင်မိုးက မျက်လုံးများကို မှေး၍ စဉ်းစားရင်း ပြောလိုက်သည်။
“ သူ့မျက်နှာမှာ နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုနေသည် ။ ကျယ်ပြန့်သော နဖူး၊ တောက်ပကြည်လင်သော မျက်လုံး၊ ထူထဲသော မျက်ခုံးတို့ ဖြင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်လက္ခဏာ ရှိပေသည် ။

“ကဲ ခပ်တိုတို ဆိုရင်လည်း ခု ပြောသွားလေဗျာ၊ ကျန်တာတော့ ညနေကျမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“ကိစ္စကတော့ အရေးမကြီးဘူး ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အရေးကြီးတယ်ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်”

ကိုအောင်မိုးမှာ သူ့ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောရန် ဝန်လေးနေပုံရ၏။ ရှက်နေပုံလည်း ရပေသည် ။

“ခင်ဗျား ယောက္ခမကြီးအိမ် ဘက် ရောက်သေးသလား၊ သူတို့ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဗျ”

မောင်မောင်လတ်သည် ကိုအောင်မိုးထံမှ ထွက်လာသည့် စကားကို သိလိုက်သဖြင့် မသိမသာ ပြီးလိုက်သည် ။ ကိုအောင်မိုးမှာ သူ့ခယ်မ အငယ်ဆုံး ခင်သီသီကို ချစ်နေကြောင်း သိပြီးဖြစ်ပေသည် ။

“ခင်ဗျားက တိုတို မေးပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ရှည်ရှည် အဖြေပေးမှ ဖြစ်မှာ ၊ ဪ ခဏ”

စောစောက နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်မင်း ဝင်လာကာ မောင်မောင်လတ်ရှေ့တွင် စာရွက်ထပ်ကြီး တစ်ထပ်ကို လာချလိုက်သဖြင့်

စကားပြတ်သွားကြသည်။ ။

ကိုအောင်မိုးက နယ်ပိုင်ကြီးကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ မောင်မောင်လတ်မှာ စာရွက်များ ကို လှန်ကာ လက်မှတ်ထိုးနေပေသည်။ ။ လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် နယ်ပိုင်ကြီးသည် စာရွက်ထပ်ကြီး ကို ယူ၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ ခက်တာက ခင်ဗျားက မန္တလေးမှာ မနေတာ ခက် တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ”

“နောက်တော့ ကျုပ် ပြောပြမယ်လေ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားအားရင်း ကျုပ်အိမ်ကို တစ်နေ့လောက် လာပါဦး၊ ခု ကျုပ်လည်း ရီနှင့် စကားများ ထားတယ်ဗျ၊ ကဲပါလေ ဒါတွေ ထားပါ ဦး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျား ဒီနေ့ ညနေ သူတို့ အိမ်ကို သွားပါ၊ ကျုပ် ရုံးဆင်းတော့ ခင်ဗျား ကို ဝင်ခေါ်ပြီး မီးရထား ဟိုတယ်ကို သွားကြမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ၊ ကျွန်တော် သိသိတို့ အိမ် သွားမယ်”

ကိုအောင်မိုးက ကုလားထိုင်ကို တွန်းရွှေ့ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ဟေ့လူ၊ အနီးစခန်းလည်း ပြန်မပြေးနှင့်ဦးနော်၊ ကျုပ်ကို စောင့်ဦး”

“စောင့်မှာ ပါဗျ”

ကိုအောင်မိုးသည် ကချင်လွယ်အိတ်ကို ပြင်၍ လွယ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ။ မောင်မောင်လတ်မှာ ဖိုင်တွဲတွေဖြင့် အလုပ်ရှုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။ ။

မောင်မောင်လတ်က သူ မန္တလေးသို့ ဆင်းလာသည့် အကြောင်းရင်းကို မေးသည် တွင် ကိုအောင်မိုး သည် မျက်နှာကြီး တစ်ခု လုံး နီရဲသွားကာ တော်တော်နှင့် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ မန္တလေးသို့ ဆင်းလာခြင်းမှာ ခင်သီသီကို တွေ့ကာ ချစ်ရေးဆိုဖို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျား ခင်မ ခင်သီသီကို လူပျိုစကား ပြောမလို့ လာတာဗျို့”

သည် စကားလုံးများမှာ ကိုအောင်မိုး၏ ရင်ထဲမှာ ရှိနေသော စကားလုံးများ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်ကတော့ ထွက်မလာပေ။ ခင်သီသီတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ၏ မိဘများ နှင့် ကိုအောင်မိုး ၏ မိဘများမှာ နှစ်ဖက်စလုံး အထက်တန်းလွှာမှ ဖြစ်ကြပြီး တစ်မြို့တည်းသားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ရင်းနှီးကြပေသည်။ ကိုအောင်မိုး ကျောင်းသားဘဝကဆိုလျှင် ပို၍ ပင် ရင်းနှီးပေသည်။ ခင်ရီရီ၊ ခင်သီသီတို့ ၏ အစ်ကို ခင်မောင်ဇော်နှင့် ကိုအောင်မိုးတို့ သည် မန္တလေးအကြို တက္ကသိုလ်ဝင် သင်တန်းတွင် အတူတက်ခဲ့ကြပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တစ်နှစ်တည်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သည် တုန်းက ကိုအောင်မိုးမှာ ခင်သီသီတို့ အိမ်ကပင် ပြန်သည် မရှိခဲ့ပေ။ လူကြီးတွေကအစ တစ်အိမ် သားလုံးနှင့် ရင်းနှီးသည့်ပြင် ညီအစ်မတစ်တွေနှင့်လည်း ပို၍ ပင် ရင်းနှီးခဲ့သည်။

ကိုအောင်မိုး၏ မိခင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သဖြင့် ကိုအောင်မိုးသည် ခင်သီသီတို့ ၏ မိခင် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကို ပင် မိခင်အရင်းလို ချစ်ခင်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်သင်တန်းအတွက် ခင်မောင်ဇော်နှင့်အတူ စာကျက်စဉ်ကဆိုလျှင် ခင်သီသီတို့ အိမ်မှာ ပင် စား၍ ခင်သီသီတို့ အိမ်မှာ ပင် အိပ်လေသည်။

ညနေတိုင်လျှင် ခင်မောင်ဇော်၊ ခင်ရီရီ၊ ခင်ကြည်ကြည်၊ ခင်သီသီတို့ နှင့်အတူ ကျုံးဘေးတွင် လမ်းလျှောက်တတ်ကြသည်။ ။

သည် တုန်းက ခင်သီသီမှာ ခပ်ငယ်ငယ် ရှိသေးသည်။ ။ ခင်သီသီက ကျုံးထဲက ကြာစွယ်များ ကို နှစ်သက်လွန်း၍ ကြာစွယ်များကို ဘယက် အသီခိုင်းလျှင် ကိုအောင်မိုးကပင် ဆင်းခူးပေးကာ ကြာစွယ်များကို အမျှင်တန်းရုံမျှဖြတ်၍ ဘယက် လုပ်ပေးရသည်။ ။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ကိုအောင်မိုးသည် အကြီးဆုံး ခင်ရီရီကို ချစ်ခဲ့သည်။ ။ သို့ရာတွင် ခင်ရီရီမှာ နယ်ပိုင်ပေါက်စ မောင်မောင်လတ်နှင့် လက်ထပ်သွားသဖြင့် အလတ် ခင်ကြည်ကြည်ကို ချစ်မိပြန်သည်။ ။

ကိုအောင်မိုး၏ စိတ်ထဲတွင် သည် ညီအစ်မတစ်တွေအနက် တစ်ယောက်မရလျှင် တစ်ယောက်ကို ရအောင်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ။ သို့တိုင်အောင်လည်း ခင်ကြည် ကြည်မှာ နိုင်ငံခြားရေးဌာန အတွင်းဝန် တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားပြန်သောအခါ ကိုအောင်မိုး မှာ သဲရေကျ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်လေသည်။ ။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် ကိုအောင်မိုး တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လာသောအခါ ခင်သီသီမှာ ဆယ်နှစ်ကျော် မျှသာ ရှိသေး၏။ သည် အတွင်း ခင်မောင်ဇော် မှာ လေတပ်တွင် ဖလိုက် လက်ဖတ်နိုင်အဖြစ် အမှု ထမ်းနေရင်းက ရခိုင်ဘက်တွင် လေယာဉ်ပျံ ပျက်၍ သေဆုံးသွားပြန်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကိုအောင်မိုးမှာ လည်း နိုင်ငံရေး နယ်ထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လာသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ခင်သီသီတို့ မိသားစုတစ်စုနှင့် အရင်ကလောက် အဝင်အထွက် မရှိဘဲ အနေဝေးခဲ့ရပေသည်။ ။

သို့ရာတွင် မနှစ်က သူ နိုင်ငံရေးနယ်မှ ထွက်ပြီး ခင်သီသီတို့ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်လည်ပတ် သောအခါတွင် မူ ခင်သီသီမှာ လှသွေးကြွယ်ချိန်

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လျက် ရှိသည် ကို တွေ့ရသောအခါ အစ်မနှစ်ယောက်နှင့် အချစ်စစ်ပွဲတွင် အရှုံးပေးခဲ့ရသော ကိုအောင်မိုး၏ အချစ်သည် တလိုက်လိုက် ဆူ၍ လှုပ်ရှား ထကြွလာပြန်လေသည်။ ။

သာမန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် အငြိမ်းစား အရေးပိုင်တစ်ဦး၏ သားဖြစ်၍ အသက်သုံးဆယ်မျှသာ ရှိသေးလျက် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆို၍ လည်း အဖေကွယ်လွန်လျှင် တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံစရာ ရှိသည့် ကိုအောင်မိုးလို လူတစ်ယောက်အဖို့ ခင်သီသီလို မိန်းမမျိုးကို လက်ထပ်ယူရန်မှာ ခက်ခဲလှ သောကိစ္စ တစ်ရပ် မဟုတ်ဟု ထင်စရာ ရှိပေ၏။ သို့သော်လည်း ခင်သီသီကို အရူးအမူး ချစ်မိပြီ ဖြစ်သော ကိုအောင်မိုး အဖို့ ကား တကယ့်အခက်ကြီး ခံနေသည်။ ။ ကိုအောင်မိုး အဖို့ ခင်သီသီသည် အသိမ်အမွေတို့ စုဝေးရာ၊ အနုအယဉ်တို့ ပေါင်းဆုံရာ အချောအလှတို့ ကိန်းဝပ်ရာ၊ အညွန့်အကောင်း တို့ တည်ရှိရာ ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ့လိုလေလွင့်ရာ မျောပါနေသည့် သစ်ရွက်ခြောက်ကလေး တစ်ရွက်လို အခြေမကျ မရေရာလှသော နိုင်ငံရေးသမားလူထွက်တစ်ဦးအဖို့ ခင်သီသီနှင့် နီးစပ်ရန် မှာ မိုးနှင့်မြေလို အလှမ်းကွာလွန်းလှသည် ဟု ထင်မိခဲ့သည်။ ။

ကိုအောင်မိုးသည် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ မန္တလေးတွင် နှစ်လလောက်နေပြီး ခင်သီသီတို့ နှင့် ပြန်၍ ရင်းနှီးရန် နေ့တိုင်း ဝင်ထွက်သွားလာနေခဲ့သည်။ ။ ခင်သီသီ သွားလေ့ရှိသော နေရာများ သို့ ခင်သီသီအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။ ။ သို့တိုင်အောင် သူနှင့် ခင်သီသီ နီးစပ်ဖို့ အရေးမှာ စိတ်ကူးထဲ မထည့်ရဲအောင်အထိ ကွာလှမ်းရကား စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မေမြို့ အနီးစခန်းရှိ သူ့အိမ်သို့ ပြန်၍ ခပ်ကုပ်ကုပ် နေခဲ့လေသည်။ ။

ခင်သီသီတို့ မဘိများ အမြင်တွင် သူသည် လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော ခင်သီသီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မထိုက်တန်သူဟု ထင်နေပေလိမ့်မည်ဟု ကိုအောင်မိုး ယုံကြည် သည် ။ သည် လို လူတစ်ယောက်ကို ခင်သီသီကလည်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ချစ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု ကိုအောင်မိုး စိတ်ထဲတွင် တထစ်ချ စွဲမြဲနေပေသည် ။

တကယ်တော့လည်း ခင်သီသီတို့ မိဘများ အမြင်တွင် ကိုအောင်မိုးနှင့် ကျောင်းနေဖက်များ ၊ သက်တူရွယ်တူများ သည် အတွင်းဝန်ကလေးများ ၊ စစ်ဗိုလ်များ ၊ ကထိကများ ၊ ပြည်သူ့လွှတ်တော် အမတ်များ ဖြစ်နေချိန်၌ ကိုအောင်မိုးမှာ အလုပ်အကိုင် ရေရေရာရာ မရှိသော၊ လူကုန်ထံ အသိုင်း အဝိုင်းတွင် မျက်နှာပန်းမလှသော၊ ရာထူးအမည် တပ်စရာဆို၍ ဘာမျှမရှိသော အညတရ တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်နေသည် ။

တကယ်စင်စစ်လည်း ကိုအောင်မိုးသည် သူ့ဖခင်ဝယ်ထားသည့် အနီးစခန်းမှ လယ်မြေဧက တစ်ရာကျော်လောက်ကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ ယာထွန်ယက်နေသူ ဖြစ်၏။ ပန်းစိုက်ခြင်း၊ ဂျုံ စသည့် သီးနှံစိုက်ခြင်း၊ ပိုးစာပင်စိုက်ခြင်း၊ ကြက်ဆူပင် စိုက်ခြင်း၊ ကြက်ဘဲ မွေးမြူခြင်းဖြင့် ရသေ့ စိတ်ဖြေ သဘောမျိုးနှင့် လောကမှ ရှောင်ခွာ ထွက်ပြေးနေသူ တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်၏။ သည် လို အလုပ် မျိုးမှာ ကိုအောင်မိုး တစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ဘဲ ယခုခေတ် နိုင်ငံရေး လူထွက်တိုင်း လုပ်ကြ သော အလုပ်ဖြစ်လေ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အနစ်မွန်းခံကာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ သော နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းမှ ဘာအမြတ်မျှ မရခဲ့ဘဲ အရှုံးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပြီးသည့် နောက်တွင် အခြား ဘယ်အသိုင်းအဝို

င်းနှင့်မျှ သဟဇာတမတည့်တော့သော နိုင်ငံရေး လူထွက်တစ်ယောက်မျှ သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

ကိုအောင်မိုးသည် သူ့ကိုယ်သူ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သူ တစ်ဦးဟု ထင်၏။ သာမန် အညတရ တစ်ဦးဟု ထင်၏။ သူ့လို အလားအလာမရှိ သူတစ်ဦးကို ပန်းလိပ်ပြာကလေးလို လှပ၍ ဒေါင်းမလေးလို ဝင့်ကြွား တတ်သော ခင်သီသီက ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြန်၍ ချစ်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု ထင်လေသည်။ ။ ခင်သီသီက သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ငယ်နေသဖြင့် လည်း ကိုအောင်မိုးသည် ခင်သီသီ၏ အချစ်ကို မျှော်လင့်ရာတွင် မဝံ့တ ဝံ့ ဖြစ်နေပြန်သေးသည်။ ။

တကယ်ဆိုတော့ သူ့လို ဂုဏ်ပကာသန အရာတွင် လည်းကောင်း၊ အလားအလာတွင် လည်းကောင်း၊ အသွင်အပြင်တွင် လည်းကောင်း ချို့ တဲ့ နေသူတစ်ယောက်သည် ခင်သီသီ၏ သာမန် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့်သာ ထိုက်တန်တော့သည် ဟု သူ ထင်ပေသည်။ ။

သူက ခင်သီသီကို ချစ်သလို ခင်သီသီက သူ့ကို ပြန်ချစ်ရန်အတွက် ဆိုလျှင် ကိုအောင်မိုးသည် ရုပ်ချောဖို့ လိုပေလိမ့်မည်၊ ခင်သီသီတို့ အသို င်းအဝိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လိုပေလိမ့်မည် ဟု ကိုအောင်မိုး စိတ်ထဲတွင် စွဲမြဲနေသည်။ ။

အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်၍ မထင်ရှားသော သာမန်ယောက်ျားများကို မိန်းမများက စိတ်ဝင် စားတတ်ကြသည် ဟု ကိုအောင်မိုး ကြားဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် သည် စကားကို သိပ်အယုံအကြည် မရှိ လှပေ။ ကိုအောင်မိုး ကိုယ်တိုင်က ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် လှပချောမွေ့သော မိန်းမမျိုးကိုမှ ချစ်တတ် သဖြင့် ကိုယ်နှင့်နှိုင်းစာကာ သည် စကားမှာ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ယူဆ၏။

ကိုအောင်မိုးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အနီးစခန်းသို့ ပြန်လာကာ ယာတော ကိစ္စတွေကို နှစ်လလုပ်၍ အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်သည်။ မေမြို့သို့လည်း မတက်၊ မန္တလေးသို့လည်း မဆင်းဘဲ ယာတောမှာ သာ ခပ်ကုပ်ကုပ်နေခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ကြာကြာ မနေနိုင်ချေ။ သူရင်ထဲတွင် လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသော ပြဿနာ၏ အဖြေကိုသာ သိချင်စိတ် စောနေသည်။

ထို့ကြောင့် ခင်သီသီကို မေတ္တာစကားဆိုရန်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးဖြင့် မန္တလေးသို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ခင်သီသီက လက်ခံလျှင် သူသည် သူ အင်မတန် မြတ်နိုးသော ခင်သီသီ ကို ယာတောသို့ ခေါ်သွားကာ အေးချမ်းစွာ နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ခင်သီသီက သူကမေတ္တာကို ငြင်းပယ်လျှင် သူ့ဘဝသည် ဘယ်အထိ မျောလေဦးမည်ကို မသိပေ။

၇

ကိုအောင်မိုးသည် မန္တလေးသို့ ဆင်းလာတိုင်း သူ့အစ်ကို ဦးအောင်မြင့် တိုက်တွင် တည်းခိုတတ်ပေ သည်။ ဦးအောင်မြင့်မှာ ကိုအောင်မိုးနှင့် အဖေတူ မအေကွဲ အစ်ကိုတော်စပ်၍ သစ်စက်ပိုင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေး မရမီက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အမှူးပြုသော ဖဆပလကို ဆန့်ကျင်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မူ ဦးအောင်မြင့်သည် အာဏာရ ပါတီ ဝင်များ နှင့် အကြောင်းသင့်ကာ အာဏာရပါတီ၏ ခရိုင်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်နေပေသည်။ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ ၊ အာဏာရပါတီ၏ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ကြီးများ လာလျှင် သူတိုက် တွင် အမြဲလိုလို တည်းခိုတတ်ပေသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် မန္တလေးရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ တိုက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ဦးအောင်မြင့်အား သူ မန္တလေးသို့ ဆင်းလာခဲ့သည့်အကြောင်းရင်း ကို ပြောပြပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းမည်ဟု စိတ်ကူး၍ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဦးအောင်မြင့်မှာ ခရိုင် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေကြသဖြင့် ကိုအောင်မိုး မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်ကာ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်။ ။

ကိုအောင်မိုးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး သူ့အစ်ကိုနှင့် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ဆိုသူ၏ စကားကို စဉ်းစားမိသဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ။ နာရီဝက်လောက် ကြာ၍ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် ပြန်သွားတော့မှ ကိုအောင်မိုးသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ဦးအောင်မြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ။

ကိုအောင်မိုးသည် ခင်သီသီကို လက်ထပ်ယူမည့် အကြောင်း ဦးအောင်မြင့်အား ပြောပြကာ အကြံဉာဏ် တောင်းရန် လာခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးအောင်မြင့်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ဖွင့်ပြော ရန် ဝန်လေးနေပြန်သည်။ ။ ဦးအောင်မြင့်၏ အတွေးအခေါ်များ သည် လည်း ခင်သီသီတို့ အသိုင်း အဝိုင်းက တွေးခေါ်ပုံနှင့် ဘာမျှ ခြားနားမည် မဟုတ်။ လက်ထပ်ခြင်းကို အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ တစ်ရပ်လို သဘောထားလေမည်လားဟု သံသယဖြစ် လာလေသည်။ ။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ ပါတီက ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“ဟေ့ မင်းတို့ ပါတီ လုပ်တာ မင်း မသိဘူးလား”

“ကျွန်တော် ပါတီဝင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ထွက်လိုက်ပြီးပြီ၊ ခုတော့

ဘာမှ မလုပ်သေးဘူး”

ကိုအောင်မိုးက ဆေးပြင်းလိပ်တွင် တောင့်နေသော ပြာများကို ခြွေချလိုက်သည်။ ။

“အေး မင်း အမြင်မှန် ရတာပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဒါထက် မင်းအစ်ကို ကိုအောင်ဝင်း အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား”

ကိုအောင်ဝင်းမှာ ကိုအောင်မိုး၏ အစ်ကိုအရင်း ဖြစ်၏။ မိဘလက် ထပ်ကတည်းက ပေတေ ပျက်စီးနေသူ ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ညီအစ်ကို တစ်တွေနှင့် မတည့်တော့ဘဲ မြင်းပွဲ၊ ကလပ်တို့ တွင် အချိန်ဖြုန်းနေသူ ဖြစ်လေသည်။ ။

ဦးအောင်မြင့်၏ အကူအညီဖြင့် သမဝါယမအသင်းတစ်ခုတွင် မန်နေဂျာ လုပ်နေလေသည်။ ။

“ဟင့်အင်း မကြားသေးဘူး”

“သမဝါယမ ချည်ထုပ်ဖိုး နှစ်သောင်းကျော် မြင်းရှုံးလို့ တစ်နေ့က အစည်းအဝေးမှာ တဆူဆူ ဖြစ်နေကြတယ်၊ မနေ့ကတော့ ငါ့ဆီကို ငွေ နှစ်သောင်းလှည့်ပါဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်၊ ငါတော့ မပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဘယ့်နှယ်ကွာ တစ်ခါလည်း မဟုတ် နှစ်ခါလည်း မဟုတ်၊ တစ်နှစ်ကလည်း ဘော်ကြိုပွဲမှာ ၃၆ ကောင်ရှုံးလို့ ရွှေလဝန်း နို့ဆီကုမ္ပဏီက ငွေတစ်သောင်း ကို ငါ စိုက်လျော်လိုက်ရပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ မကြည့်နိုင်တော့ဘူး”

ဦးအောင်မြင့်က ပြတင်းပေါက်နားသို့ ထသွားကာ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။ ။ ရွံရှာ စက်ဆုပ် ခြင်း၏ အမှတ်အသားတည်း။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုတတ်နိုင်သလောက် ကူညီပြီးပြီပဲ၊ ခုတော့ သူ

လုပ်ပုံက နောက်က လိုက်ပြီး ငွေထုပ်နှင့် လိုက်ရမယ့်ပုံပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို တွေ့လိုက်ပါ ဦးမယ်”

“မင်း သွားတွေ့ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ သွားလေ။ ငါကတော့ မတိုက်တွန်းချင်ဘူး၊ မင်းလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အမှန်ကတော့ ဒီကောင်နှင့် မတွေ့တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“တတ်တော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလို ဒုက္ခရောက်တုန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ က သူ့ကို ပစ်ပယ်ထားတယ်လို့ စကားနာ ထိုးမှာကိုလည်း စိုးရသေးတယ်”

ကိုအောင်မိုးသည် တောင်ပြင်ရှိ သူ့အစ်ကို ကိုအောင်ဝင်း အိမ်သို့ သွားမည်ဟု ထွက်လာခဲ့ သည် ။ သို့ရာတွင် နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ လေးနာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်၍ ခင်သီသီတို့ အိမ်သို့ သွားရန် ရှိသေးသည်ကို သတိရမိသဖြင့် စီဗီလိုင်းရှိ ခင်သီသီတို့ အိမ်သို့ လာခဲ့လေသည် ။

ခင်သီသီတို့ အိမ်မှာ စီဗီလိုင်းရှိ ဝင်းခြံကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် ရှိသော တိုက်ခံအိမ်ကြီး ဖြစ်လေသည် ။ အိမ်ရှေ့တွင် မူ သရက်ပင်များ ၊ ကုက္ကိုပင်ကြီးများ ဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို ရှိသည် ။ တံခါးဝ အုတ်တိုင်တွင် မူ ဦးငွေခင်၊ ကေအက်စ်အမ်၊ တီဒီအမ်၊ အငြိမ်းစား အရေးပိုင် ဆိုသော ကြေးဝါ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ချိတ်ဆွဲထားသည် ။

ကိုအောင်မိုးသည် ရထားလုံးပေါ်မှ ဆင်းကာ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး မြေနီလမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပေသည် ။ မြေနီလမ်း ဘေးတွင် ဗုဒ္ဓသရဏံပင်များ သည် အပွင့်တွေ ဝေနေ အောင် ဖူးပွင့်နေကြသည် ။ မြေနီလမ်းဘေး မြက်ခင်းစပ်တွင် တရုတ်စံကားပွင့်များ ကြွေကျနေကြ သည် မှာ ဖွေးဖွေးဖြူနေကြပေသည် ။ တရုတ်စံကားပွင့် ရနံ့များ သည် မွှေးပျံ့လျက် ရှိပေသည် ။ စက္ကူ ပန်းရောင်စုံများ သည် နေခြည်ထဲ

တွင် အသွေးစုံ တောက်နေကြသည်။ သည် လို ပန်းကြွေသော လမ်းက လေးပေါ်တွင် ကိုအောင်မိုးသည် ခင်သီသီ၏ သွယ်ပျောင်းသော လက်ချောင်းများကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လျှောက်သွားနေချင်ပေသည်။

ကြည်လင် ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်မှ ညနေခင်း၏ နေခြည်ဖျော့ဖျော့များ သည် ပြေပြေ လျော့လျော့ ဆင်းသက်လာကာ စိမ်းစိုသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ ပေါ်တွင် နားနေကြသည်။ နေခြည်ကြောင့် သစ်ပင်ဖျားမှ အစိမ်းရောင်သည် တောက်ပနုပျိုလာသည် ဟု ထင်ရပေသည်။

ကိုအောင်မိုးသည် တံခါးတွင် ရပ်နေသော ခင်သီသီကို မြင်လိုက်သဖြင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည် ဟု ထင်ရ၏။

ခင်သီသီသည် ကော်လာမြင့်မြင့်ထောင်ထားသည့် စ တော်ဘယ်ရီရောင် နိုင်လွန်လက်ပြတ်၊ နက်ပြာရောင် အောက်ခံတွင် ပန်းပွင့်ဝါကလေးများ ယှက်ထားသည့် တူတယ် လုံချည်ကို ခပ်တိုတို ဝတ်ထားပြီး ဖိနပ်အနီကလေးကို စီးထား၏။ ထူးခြားသော ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု မဟုတ်သော်လည်း ရိုးရိုးကလေးနှင့် အဆင်ပြေလှ၏။ ထိကရုံးပွင့်များကြားတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်နေသည့် နှင်းဆီပွင့်၏ အလှလို ထင်ရှားပြတ်သားသော အလှပေတည်း။

စိမ်းစိုနေသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခင်သီသီ၏ အပြုံးကြောင့် ပို၍ ဝင်းထိန်လာသည် ဟု ထင်ရ ၏။ ပြည့်ဖြိုး ပိုင်းဝန်းသော ပန်းသားအိအိကြားထဲတွင် ခင်သီသီ၏ လည်တိုင် တိမ်းညွတ်နေပုံမှာ ပန်းအိုးထဲမှ ပန်းစည်းကလေး တစ်ခုယွန်းငိုက်ကျနေသလို ဖြစ်နေပေသည်။

“ဟော အစ်ကိုအောင်၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေသလဲ”

ခင်သီသီက လက်တွင် လက်ကိုင်ပဝါကလေးတစ်ထည်ကို လက်နှစ်

ဖက်ဖြင့် အဖျားမှ ကိုင်ကာ တင်းလိုက် လျှော့လိုက် လုပ်နေရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

“အစ်ကိုအောင်လား၊ အင်း သိပ်မကြာသေးပါဘူး၊ မနေ့က အဲ အဲ ဒီနေ့ မနက်ပဲ ဆိုပါတော့”

ကိုအောင်မိုးမှာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။ ။

ခင်သီသီက ကိုအောင်မိုးကို ကြည့်၍ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း

“ကိုယ် လာတဲ့ နေ့တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး ထင်တယ်၊ အစ်ကိုအောင်မိုးတို့ တွေ့လိုက်ရမှ ဖြင့် ဒီလိုချည်းပဲ၊ လာ အိမ်ထဲမှာ မေမေတို့လည်း ရှိတယ်၊ မမရီတောင် ကလေးတွေနှင့် ဝင်းလိုက်ကို ဓာတ်ရှင်ကြည့် ဆိုပြီး ထွက်သွားလေရဲ့ ”

ခင်သီသီက ကိုအောင်မိုးကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွား၏။ ခင်သီသီမှာ သနပ်ခါး ရေကျဲကို ခပ်ပါးပါး လိမ်းထားသည်။ ။ သနပ်ခါး ရေကျဲလူးထားသည့်ကြားမှ သူ့အလှ၏ ဝင်းလက်နေပုံကို ကိုအောင်မိုး သတိထားလိုက်မိလေသည်။ ။

“အနီးစခန်းမှာ နေရတာ မပျင်းဘူးလား အစ်ကိုအောင်”

“ပျင်းချိန် မရပါဘူးဟာ၊ အလုပ်နှင့် လက်နှင့် ပြတ်တယ်မှ မရှိဘဲ”

“ဘယ်တော့လောက် ပြန်မလဲ”

“မသိသေးဘူး၊ မပြန်ချင်သေးသမျှတော့ နေဦးမှာ ပဲ”

“အစ်ကိုအောင် စကားပြောရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ကိုယ်ဘယ်တုန်းက လာပြီး ဘယ်တော့ ပြန် မယ်ဆိုတာကိုတောင် မသိလောက်အောင် အလုပ်များ နေလို့ လား”

“အလုပ်များ လို့ တော့ မဟုတ်ဘူး သီသီရေ၊ ကိုယ်မန္တလေးကို ဆင်း လာတာက သီသီကို ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိလို့ ဆင်းလာ တာ၊ အစ်ကိုအောင် ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ပြန်မယ် ဆိုတာက အစ်ကိုအောင်အပေါ်မှာ မတည်ဘူး၊ သီသီအပေါ်မှာ တည်နေတယ်”

“ဟင် အစ်ကိုအောင်ကလည်း ”

ခင်သီသီ၏ စကားဝါပန်းလို ဝင်းနေသော မျက်နှာလေးမှာ ပန်းသွေး လောင်းချလိုက်သလို နီရဲသွားသည်။ ။

“ဟော မောင်အောင်မိုးလားဟေ့၊ လာ လာ”

ဧည့်ခန်းထဲမှ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကိုအောင်မိုးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ သည်။ ။ ခင်သီသီက ခေါင်းငုံ့၍ နောက်ကပါလာ သည်။ ။

ကိုအောင်မိုးသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရသော်လည်း လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသော စကား ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လန့်နေလေသည်။ ။

ခင်သီသီသည် သူ ဘာပြောလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ကာ စိတ် ဆိုးသွားပြီလား ဟူ၍ လည်း တွေး၍ စိုးရိမ်နေသည်။ ။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ကိုအောင်မိုး နိုင်ငံရေးမှ ထွက်သည့်အကြောင်းတွေ ကို မေးပြီး ဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးနေ၏။ ခင်သီသီမှာ ခေါင်းကို ငုံ့၍ လက်သည်းချင်း ပွတ်နေလေသည်။ ။ တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ စွက်ဖက် မပြောပေ။

ကိုအောင်မိုးမှာ အလိုက်အထိုက်သာ ပြောနေရသော်လည်း ခင်သီသီ ဆီသို့ အလစ်တွင် လှမ်း၍ ကြည့်နေမိသည်။ ။ တစ်ချက် တစ်ချက် ခင်သီ သီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသောအခါ လျှပ်စစ် ဓာတ်နှင့် အတို့ ခံလိုက်ရ

သလို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က နိုင်ငံရေးကို မလုပ်ဖို့ အကြောင်း ဩဝါဒပေးနေချိန် တွင် မောင်မောင်လတ် ကား ရောက် လာလေသည်။ ။

မောင်မောင်လတ်မှာ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ကို မြင်လိုက်တော့ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်သည်။ ။ သူ့မျက်နှာ မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ခင်ရီရီတို့ သားအမိတစ်တွေ ဓာတ်ရှင်သွားကြောင်း ပြောလိုက်တော့မှ မောင်မောင်လတ်၏ မျက်နှာမှာ ဣန္ဒြေရလာသည်။ ။

“ကဲ ကိုအောင်မိုး သွားကြဦးစို့၊ ကျွန်တော်လည်း အစည်းအဝေး ထိုင်နေရတာနှင့် နောက်ကျ သွားတယ်ဗျို့၊ မေမေ ကျွန်တော် ကိုအောင်မိုးနှင့် မီးရထားဟိုတယ်သွားပြီး ထမင်းစားမလို့ ၊ ရီတို့ ပြန်လာရင် ပြောလိုက်ပါနော်၊ ဟဲ့ သီသီ နင်ကော ဓာတ်ရှင် လိုက်မသွားဘူးလား။”

ခင်သီသီက နှုတ်ခမ်းများ စု၍ ပြုံးကာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ ။ ကိုအောင်မိုးသည် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်နှင့် ခင်သီသီကို နှုတ်ဆက်၍ မောင်မောင်လတ်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

* * *